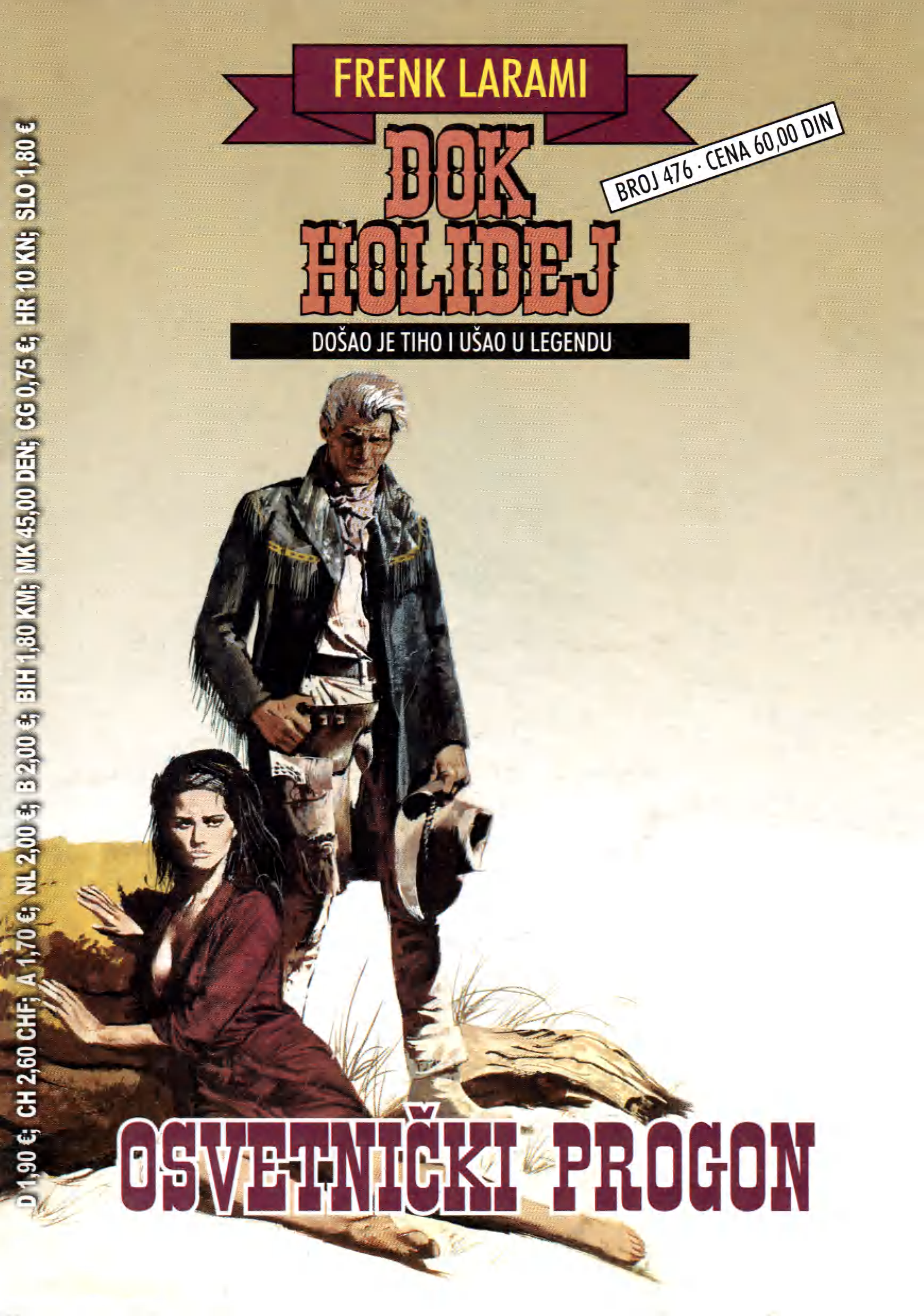

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 476 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

OSVETNIČKI PROGON

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

476

Frenk Larami

OSVETNIČKI PROGON

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 476

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

AVENGER CHASE

Recenzija i adaptacija

Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 29. I 2014.

Tržište: 7. II 2014.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – FORGATTEN HEAVEN

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Tek posle tridesetak milja vožnje u diližansi, tapaciranoj finom smeđom kožom, Doku Holideju se učinilo kako mu je predeo kroz koji su prolazili počeo da biva poznat. A kada je u jednom trenutku skrenuo pogled na visoki, nahereni vrh planine „Voda koja prska”, kako su je Indijanci zvali, puklo mu je pred očima.

Prinuđen smrknutim šerifovim licem, koji mu je stavio do znanja da do sutra u podne napusti grad, što je potkrepio zapetom dvocevkom i uperenim revolverima dvojice svojih još mrgodnijih pomoćnika, Holidej je znao, da kao i mnogo puta do tada, nije vredelo da ubeđuje predstavnike zakona da za obračun u kome je jedan mladi bandit tražio slavu u uverenju da će pobediti slavnog revolveraša, on nije nimalo kriv. Predstavnici zakona želeli su „mir u kući” i to su se trudili da postignu na najkraći način.

Zato je seo sledećeg jutra u prvu diližansu koja je naišla, ne pitajući kuda vozi. Sada je, međutim, shvatio da će do večeri ili najkasnije sutra ujutru stići u Vajldvud, mesto koje je najmanje od svih gradova na svetu želeo da vidi!

Do đavola! Zar je moguće da ga je ružna mora, koja ga je godinama progonila, dovela baš na mesto njenog nastanka? Zar ono što se desilo pre pet godina neće nikada biti zaboravljeno?

Bilo mu je tada dvadeset osam godina i proveo je prijatnih mesec dana u Vajldvudu, koji je bio prilično tih grad, iako je kroz njega prolazilo dosta ljudi – putnika ka zapadu i jugu, kauboja i farmjera. U grad su navraćali i goniči stoke, lovci na bizone, istraživači zlata i srebra i svakakvi drugi putnici i namernici, ali sve to nije remetilo spokojan varoški krajolik. Grad je imao dobrog i sposobnog šerifa, koji je uspevao da nemirne duhove vešto ukroti, čak i bez mnogo potezanja revolvera. Po koji pucanj ili tuča u salunu nisu remetili opštu radnu atmosferu, a na Holidejevu sreću u grad nije svraćao niko koga je poznao. Vajldvud je bio daleko od gradova u kojima se dotle kretao i njegova slava strelca još nije doprla do severnog dela Floride. Sam šerif, koji ga je pored toga znao i koji ga je u početku primio sa pozorenjem, uverio se kako Holidej nema nameru da remeti postojeći red stvari, pa ga je pustio na miru, pazeći da svoja saznanja o Holidejevom identitetu i reputaciji ne ispriča ostalim građanima. Tako se Dok ponadao da će tu naći ono za čim je toliko žudeo: mir i spokojstvo. A tu je bila i Pat Mekado, koja mu se izuzetno dopala.

Ali nema priče o nepomućenoj sreći! Vlasnik saluna i kockarnice bio je izvesni Džoš Hanter. Jednoga dana, pošto

je prethodno nepobitno utvrdio kako je rulet namešten, a da delitelj karata vrlo vešto vara, Dok je Hantera u četiri oka upozorio da ne voli kada neko taj „zanat” zloupotrebljava. On sam je, i pored svih tih mahinacija, uspeo da u nekoliko igara zaradi na pokeru hiljadu dolara, ali mu se nije sviđalo da neko na nepošten način prazni džepove naivnih kauboja. Hanter ga je mračno pogledao i negirao sve optužbe, ali to je bio kraj mira u Vajldvudu.

Nekoliko dana kasnije trojica ujamljenih revolveraša ujahali su u grad. Bio je lep, sunčan dan na početku leta i samo je Džoš Hanter znao razlog njihovog dolaska. Jedan je bio Teksašanin Bejker, visok i brz na revolveru, drugi Lavhed, bikovske građe, ali malo sporiji strelac, iako još dovoljno brz, a treći je bio Mekado, možda najbrži od sve trojice, koji je reputaciju revolveraša stekao tokom nekoliko meseci na širokom prostoru od Montane do Teksasa, a bio je brat žene sa kojom je Džordžijanac imao ljubavnu vezu što ovaj, naravno, nije znao.

Dogodilo se ono što je bilo neizbežno, obračun između trojice izazivača i Holideja, o kojem se posle dugo pričalo u celom kraju. U munjevitom dvoboju prvi je pao Bejker, za njim Lavhed, a onda i mladi Mekado.

Dotle skriveni iza uglova i prozora kuća, posmatrači su nagnuli ka poprištu obračuna. Prilazeći bliže postajali su sve tiši i bojažljiviji. Gledali su Holideja s respektom, čak prikrivenim strahom i nije bilo uobičajenih reči pohvale, tapšanja po ramenu i poziva na čašicu

pića. Holideja je to začudilo, jer su se građani po pravili divili hrabrom pobedniku. Kada se na ivici kruga okupljenih pojavila Ana Mekado i uz kratak vrisak pritrčala mrtvom izazivaču i, uzimajući njegovu glavu u krilo, briznula u plač, Holideju je sve postalo jasno. Videvši da se Ana trese od jecanja, Dok joj je prišao, spustio ruku na rame i tihi izustio.

– Ana, ja.. nije moja krivica.

Devojka se okrenula suznoga lica i Dok shvati da je među njima sve svršeno.

– Ostavi nas same – rekla je hladno.

Iza sebe začuo je još jedan glas.

– Bilo bi bolje da je poslušate, mister Holideje.

Bio je to šerif Katler, koji je uprkos svemu ostao prema njemu prijateljski raspoložen.

Građani se razdvojiše, propuštajući ga i Holidej tek tada opazi da mu se pored uha, niz obraz, sliva tanak mlaz krvi iz rane na slepoočnici. Prislonio je maramicu na tu, na sreću, površinsku ranu.

– Sve će opet biti u redu kada prebrodi krizu, mister Holideje – umirivao ga je šerif.

– Ne, ništa više neće biti kao pre – odgovori Dok tiho.

I bio je u pravu. Iako je znala da Dok nije kriv za smrt njenog brata, njena se ljubav ugasila. I svaki susret s njom i pogled pun tihe patnje bio je teret na Holidejevoj duši. Dva dana kasnije napustio je Vajldvud, da se nikada više ne vrati.

A sada ga je sudbina, posle nekoliko godina, ponovo ponela prema tom

gradu. Ali ne, neće joj dopustiti da se poigrava njim! Imao je kod sebe preko hiljadu dolara i mogao je skrenuti bilo kud, ukoliko pre Vajldvuda postoji neka raskrsnica s postajom. Proturio je glavu kroz prozor diližanse i povikao.

– Hej, vozaru!

Debeljuškasti čovečuljak sa sombre-rom širokog oboda se okrenuo: – Da, senjor?

– Ima li pre Vajldvuda neka postaja?

– Da, senjor. Ima poštanska postaja Olečua. Stići ćemo do nje danas popodne.

Dok se zavalio u sedište i opustio. Uskoro će sedeti u hladovini uz brendi i kafu. Tamo će videti kuda da krene.

Dva časa kasnije pred njima se ukazala mala građevina od kamena, sa ograđenim prostorom za konje.

* * *

Vlasnik stanice dočekao ih je ispred zgrade i odmah uveo u hladovitu prostoriju, ispunjenu mirisom kuhinje i alkoholnih pića. Holidej je poručio piće i po navici seo u ugao. Nešto kasnije, kada se sunce spustilo do horizonta i vazduh postao malo svežiji, Dok izađe na verandu i odatle osmotri koral, da vidi da li je njegov Mig dobro smešten. Ujutro ću nastaviti dalje, kad se ždrebac dobro odmori, pomisli Dok u trenutku kada je na verandu izašao vlasnik postaje. Videvši šta njegov gost gleda, reče.

– Lep poni, zaista – konstatovao je čovek.

– Zamolio bih vas da ga nahranite, da ujutro nastavim put. Koliko tražite za to?

– Pet dolara – brzo reče vlasnik postaje.

– Dva dolara – prekide ga Dok. – Nahranite ga večeras što bolje i ujutru krećem.

* * *

Severno od puta kojim je Holidej jahao uzdizale su se brežuljci a neki od njihovih vrhova su bili dosta kameniti. S jednog brežuljka, na kome je zastao da bi osmotrio pravac kretanja, mogao se videti uzani prolaz, koji je ličio na neko džinovsko sedlo. A na istočnoj strani tog prolaza četvorica konjanika zategla su vođice i zaustavili svoje konje.

– Vidiš li nekog znaka od njih? – upita Alan Hartman na čije su se lice usekle duboke obrazde kao vidljivi znak umora i napora od četvorodnevnog bežanja pred upornom poterom.

– Ne – odvrati Tornton, žmireći od zaslepljujućeg sunca.

Ostala dvojica nisu ništa rekli, ali su i oni znali kako stvari stoje. Potera je bila blizu.

Hartman je duboko uzdahnio kada je pogledao dalje prema preriji i tamo ugledao nekoliko sitnih tačkica, koje su bile udaljeni konjanici. – Pogledajte tamo – promrmljao je sumorno, pokazujući prstom.

– Prokleti da su! – huknu Tornton.

– Kao da sa sobom vode pse tragače!

Hartman izvi usne u kiseo osmeh. – Jedini pas tragač s njima je onaj policajac Raš.

– Nije trebalo da napadnemo tu banku – javi se Brus Orton.

– Zaveži, Brus – obratio mu se Rodni.

– Šta je učinjeno, učinjeno je i gotovo.

– U pravu si – složi se Hartman. – Izvući ćemo se iz ovoga i ostaće nam ipak osam hiljada zelembaća da podelimo.

Ostali klimnuše glavom u znak saglasnosti.

– Mislim da će se vratiti kad stignemo do granice – nastavi Hartman. – U Alabami, Raš nema nikakvih zakonskih ovlašćenja.

– Možda ga to ipak neće sprečiti da pođe dalje – javi se Tornton, brišući usne nadlanicom.

– Hoće – reče Rodni. – Raš je čovek od zakona.

Nastavili su laganim hodom, jer je to bio maksimum za koji su njihovi konji još bili sposobni i oni su to dobro znali. Kad bi ih poterali brže, popadali bi od umora, a onda bi ih definitivno mogli otpisati. Najgore od svih izgledao je Hartmanov ždrebac. Vođa bandita je znao da će ta životinja pasti mrtva pre nego što stignu do granice, ukoliko mu ne omogući nekoliko dana odmora, što jasno nije dolazilo u obzir. Preostalo im je, dakle, samo da dobro otvore oči ne bi li ugledali neki ranč s kojeg bi mogli uzeti ono što im je trebalo.

Hartmanov konj počeo je da hramlje. Naglim trzajem vođice jahač ga je zastavio.

– Šta je, Alane? – upita Tornton, zastavši pored njega.

– Na ovom neću moći dalje.

– Jaši ga dok ne padne – predloži Tornton. – Onda ćemo morati da jašemo udvoje.

Hartman se s naporom spusti iz sedla na tle. – Pokušaću neko vreme da pešačim, da vidim neće li se ta životinja malo oporaviti.

Žvaćući duvan, Rodni primeti. – Zaoitali su za nama bar nekoliko časova. Do mraka nas svakako neće sitći, čak i ako bismo svi išli pešice.

– Ta ti ideja nije loša – složi se Hartman.

Tornton je sjahao, ali se Orton pobunio. – Ja u principu ne hodam kad imam konja među nogama.

Hartman ga mračno pogleda. – Ako bismo tokom ostatka dana poštedeli konje, oni bi sutra ujutru bili mnogo odmorniji i više bi nam vredeli. Možda će trebati da pred granicom poteramo konje u trk.

Orton najzad shvati da je Hartman u pravu, pa i on sjaha. Hodali su do večeri, žureći se da što više odmaknu i tek kada je ovladao sumrak zastali su oznojenih lica. – Gospode – jeknu Orton – ove čizme s visokim petama nisu stvorene za pešačenje. Hramljem kao Hartmanov ždrebac!

Hartman se nasmeja. – Oporavićeš se kad stanemo, Brus.

Ulogorili su se pored jednog brzog potoka u kojem je Orton rashladio žuljevitte, umorne noge. Docnije, dok su večerali suv hleb i sušenu govedinu, Tornton upita. – Koliko misliš da smo udaljeni od granice, Alane?

– Blizu smo – odvrati Hartman, sagnut kraj vatre.

– Koliko blizu?

– Oko dvadeset milja. Možda i manje.

Niko nije protivurečio. Hartman je dobro poznavao brda u ovom delu Floride. Kao dete odrastao je u toj oblasti i trebalo mu je verovati.

Rodni se namrštio. – Pitam se koliko su one hulje iza nas.

– Izvesno je da su s ove strane prolaza – reče Hartman. – Dakle, suviše blizu da bi mi to godilo.

– Da je teren nešto ravniji i sigurniji – progundā Thornton – mogli bismo nastaviti putovanje i tokom noći. Ovako...

– Da – podrugnu se Hartman. – I kad bi konji mogli leteti! Kretanje noću, Torntone, bilo bi ravno samoubistvu s obzirom na duboke provalije i litice koje smo predveče videli. – Zagledao se zabrinuto u vatru. – Moglo bi doći i do pucnjave.

– Ja sam uvek spreman – reče Orton i potapša se po koltu.

Rodni pljunu u vatru. – Vi, mladići, kao da jedva čekate da izginete. Možda bi trebalo da naučite i nešto drugo.

– Ako požive, naučice – primeti Hartman, osmehnuvši se Ortonu. Gajio je neku naklonost prema tom mladiću, jer ga je ovaj dvadesetogodišnjak podsećao na njega samog kada je bio mlad i uvek spreman da potegne revolver. – U svakom slučaju – nastavio je – ako dođe do pucnjave, znam nekoliko zgodnih mesta za zasedu. A možda i neće doći. Zavisi u kakvom će nam stanju konji ujutru biti. Kad već govorimo o konjima... – dodao

je palcem znak Thornton, koji klimnu glavom i odšeta se u tamu.

Rodni otkinu komad duvana za žvakanje i izraz negodovanja blesnu na njegovom spljoštenom licu.

– Da – rekao je Hartman umirujućim tonom – znam.

– Nije sposoban ni za šta – reče Rodni.

– Neka. Kad se vratimo kući biće sve drugačije. – Hartman odjednom shvati kako je njihovo skrovište nazvao domom. Čudno, pomislio je, to mu se do sada nikada nije desilo, iako je to skrovište faktički bio dom već skoro pune četiri godine. Taj stari, napušteni logor u Fort Rakeru bio je sasvim dobro sklonište.

Vratio se Thornton, skoro nečujno. Seo je pored vatre i zabrinuto izvestio.

– Tvoj konj, Hartmane, je mrtav.

– Samo nam je još to trebalo – iskrivi Hartman usta.

Zavladala je mučna tišina. Zadubljeni u misli svi su mislili na isto: na poteru koja je brojala deset ljudi i koju je predvodio šerif Virdžil Raš. Ako ih uhvate to bi za njih sve značilo siguran konopac. Hartman prvi prekinu ćutanje.

– U nevolji smo. Ne vredi da to ignoriramo.

– Slažem se s tim – reče Thornton.

Zavijajući cigaretu, Hartman nastavi. – U osvit zore nastavljamo dalje. Ostaćemo zajedno sve dok ih ne ugledamo iza sebe.

– A šta je sa zasedom koju si pome-
nuo? – upita Orton. – Jesi li odustao od toga?

Hartman slegnu ramenima. – Ne verujem da ćemo stići do nekog od mesta koja sam imao na umu. A oni su suviše nadmoćni.

– Amin – složi se Tornton ironično i tobož svečano.

Hartman se zacerekao. – Ti si zbilja pravi kućkin sin, Torntone.

– To su mi i ranije rekli – osmehnu se ovaj.

Onda svi prasnuše u smeh. Hartman se prvi uozbiljio.

– U svakom slučaju još nije sve svršeno. Još je daleko od toga.

– Koliko daleko, Alane? – upita Orton.

– Vraški daleko, sinko – dobacio Rodni.

Hartman se smeškao. – Kako što sam rekao, svakako ćemo ostati zajedno, ali ako bude izgledalo da će nas pohvatati, mi ćemo se razdvojiti. Kada umaknemo, naći ćemo se znate već gde. – Onda se okrenu Ortonu. – Donesi moje bisage, dečko.

– Odmah, Alane – odgovori ovaj, zadovoljan što ga može poslušati.

Dobivši bisage Hartman reče. – Sada ćemo podeliti plen. – Onda izruči novac – osam hiljada u upotrebljavanim novčanicama.

Rodni zagnjuri zdepaste prste u gomi lu novca. – Zar nije ovo najlepší prizor koji ste ikada videli? – upita.

– Najlepší posle gole žene – reče Tornton.

– Lepši od bilo koje žene, Torntone – reče Rodni.

– Dobro, dosta rasprave – umeša se Hartman. – Zavežite i pustite me da prebrojim novac!

* * *

Došio je jutro, hladno i sumorno, kao nagoveštaj sve bliže opasnosti koja im je pretila.

Hartman i Orton su jahali zajedno na Ortonovom velikom vrancu. Posle nekoliko sati noćnog odmora konji su izgledali znatno bolje, ali četvorica bandita su znali da će se životinje posle kratkog vremena ponovo umoriti i posustati. Jahali su prema zapadu, puštajući da im jutarnje sunce greje leđa. S vremena na vreme zastajali su da bace pogled unazad, kao da su očekivali da će ubrzo ugledati poteru.

– Do sada je sve dobro – promrmlja odjednom Hartman.

Tornton klimnu glavom. Po njegovoj proceni prešli su oko pet milja. Hartman sjaha i pope se na konja iza Rodnija.

– Nas dvojica ćemo usmrtiti mog starog Blua – reče Rodni.

– Jahaćemo samo kratko vreme, a onda ću ja... – uteši ga Hartman.

– Hej! – uzviknu Orton.

– Šta je? – upita vođa bande.

– Tamo vidim dim od vatre – Orton pokaza na tanak pramen dima koji se kao sivkasta nit dizao iz jedne šumice.

Hartman se prstom počesa po bradi. Onda odluči.

– Ja i Tornton ćemo pogledati šta je to. Logorska vatra mogla je značiti da tu ima nekoga s konjem, a možda i više konja.

Tornton izvuče svoj vojnički kolt s dugačkom cevi, proveriti je li pun, pa ga vrati u futrolu. – Spreman sam – reče.

Do tada su svi sjahali. Rodni i Orton ostadoše da čuvaju konje, držeći ruke na njihovim gubicama za slučaj ako bi neka od životinja zarzala.

Onda Hartman i Tornton nestadoše u žbunju koje se protezalo do šumarka.

* * *

Holidej je bacio na vatru još jednu suhu granu, a onda tankim gorućim štapićem pripalio cigaretu. Put je ispao duži nego što je planirao, pa je morao da prenoći u preriji. Jedva je dočekao da svane jer je noć proveo nemirno i polubudan.

Ustao je da prodžara vatru i skuva kafu, ali u trenutku kada je stavljao lončić na vatru začuo je za leđima oštro metalno zapinjanje obarača, a zatim glas.

– Ne pokušavaj da se mašiš revolvera, prijatelju!

– Ne pada mi na pamet – odvrati Dok, podiže ruke i okrete se.

– Pametno – potvrdio je Tornton, držeći kolt uperen u Holidejev trbuh.

– Da – složi se i Hartman, koji je stajao pored svog kompanjona. – Jesi li sam?

Dok klimnu glavom. Prelazio je pogledom od jednog do drugog. Bio je siguran da su ovi ljudi u bekstvu pred nekom opasnošću, sudeći po izrazu njihovih lica.

Hartman uze vezanog konja za povodac i stavivši dva prsta u usta, glasno zviznu. Posle par trenutaka odgovorio mu je isti takav zvižduk.

Kada su se Rodni i Orton pojavili i ugledali lepo obučenog čoveka s podignutim rukama, na licu Brusa Ortona ukaza se izraz iznenađenja.

– Mislim da ga poznajem – rekao je, dobacivši vođice svog konja Rodniju. Prišao je Holideju i zagledao mu se u lice. Da, pomislio je, to su iste te sivo-plave čelične oči i ista vitka i elegantna figura. Dok Holidej, dabome. Zadovoljno je klimnuo glavom.

– Zdravo, šerife!

– Šerif! – prasnu Rodni.

– Tačno – potvrdi Orton. – Znam da je bio šerif. Da, momci, to je čuveni Dok Holidej, nekadašnji „čuvar” u Rosku.

– Ovo mu nije trebalo – konstatova Rodni.

Orton se zagleda Doku u lice.

– Sećate li me se, šerife?

Holidej klimnu glavom.

– Naravno, momče. Kako je? – Sećao ga se kao neobuzdanog mladog čoveka koji se muvao po roskovskim salunima dok ga on nije isterao iz grada.

– Pitaš kako je? – Orton je uživao u situaciji. – Ne može biti bolje!

– Drži ga na oku, Bruse! – opomenu ga Hartman. – I ti, takođe, Rodni.

Hartman i Tornton se udaljiše.

Orton se glasno nasmeja. – Moram da ti javim, Holideje, da ćeš ostati bez konja.

– Zašto?

– Oduvek si bio jako radoznao, je li?

– Orton požele da ga tresne revolverom po glavi.

Rodni je zainteresovano gledao Doka.
– Čuo sam za tebe, Holideje. Kažu da uživaš u kartanju i ženama.

– Jeste – potvrdi Orton – ali ume i da se krije iza šerifske značke.

Holidej oćuta.

– Sad mi pade na pamet – Orton klimnu glavom – da sam čuo kako si pre pet godina u Vajldvudu smakao Meka-da.

– Tako je bilo – potvrdi Dok mirno.

– I zbog toga si, beše, izgubio curu. Je li i to tačno?

– Biće da je tako kao što kažeš, dečko.

– Ovo je neki dobroćudni čova, kanda – primeti Rodni, zaključivši kako Doko-vo sadašnje držanje ne ide sa njegovim ugledom.

Orton se lukavo osmehnuo. – Nemoj da te njegova dobroćudnost zavara, Rodni. On je opasan kao sam đavo. Brz je na pištolju, kao munja. Je li tako, Holideje?

– Biće da je tako kao što kažeš, dečko – ponovi Dok.

Lice mladog bandita se iskrivi od besa.
– Ako mi to još jednom kažeš, dajem ti reč da ću te izrešetati kao sito! Ne volim kad se neko starateljski ponaša prema meni!

Džordžijanac oseti da mu svaki živac igra od gneva, ali se uzdržavao, jer je znao da je taj balavac u stanju da ostvari svoju pretnju.

– Sad više ne izgleda tako dobroćudno, zar ne, Rodni? – primeti Orton.

– Bogami, uspeo si da ga naljutiš, Brus.

U to se vratiše druga dva bandita.

– Lep konj – reče Hartman, tapšući Dokovog Miga po vratu.

– Znaš li šta se dešava s konjokradicama, čoveče? – upita ga Holidej.

Banditi se nasmejaše, a Hartman odgovori.

– Ako dođe dan da budem obešen, Holideje, krađa konja će biti poslednja na listi za koju ću biti optužen.

– Pretpostavljam da ne znaš ko je on, Holideje – reče Orton.

– Ne. Ko je?

– Alan Hartman. Hoćeš li sada biti mirniji?

Holidej nije poznavao Hartmana, ali je slušao o njegovoj surovosti. Oprezno je rekao. – Bogami, čast je upoznati takvog čoveka.

Osmeh zadovoljstva zaigra na licu vođe bande. – I još veća čast je pozajmiti mi konja, zar ne?

– Da li vas gone? – upita Dok.

– Ne samo to, nego su nam i previše blizu – Hartmanovo lice se opet pretvorilo u hladnu, surovu masku. Brzo je osedlao Holidejevog ždrepcu. – Nadam se da nemaš ništa protiv da se poslužim i tvojim sedlom.

– Sedlo bez konja mi ionako ne bi mnogo vredelo.

– Kao ni revolver bez municije – dodade Hartman. – Je li tako, Torntone?

– Jeste. – Torntonov pogled počivao je na Dokovim bisagama. – Šta imaš u njima? – upita osorno.

– Ništa posebno. Nešto hrane i slično.

– Kažu da si vešt na kartama, Holideje – Tornton je cedio reči – a kockari uvek imaju neku rezervu novca. – Gledao ga

je ispod oka. – Verovatno ni ti nisi izuzetak.

Dok je ćutao. Nije vredelo da tvrdi suprotno, jer će ga lupeži sigurno pretresti i naći ono što su naumili. Zbog toga se nije mnogo nervirao kada mu je Tornton prišao i pritisnuvši mu pištolj na stomak, počeo da ga pretresa. Prvo mu je uzeo srebrnu tabakeru s monogramom i strpao je sebi u džep, a onda mu je iz drugog džepa izvadio novčanik i bacio ga Ortonu. Čim ga je otvorio i u pregradi ugledao naslagane krupne novčanice, mladom banditu zasijaše oči.

– Gle, gle! – uzvikuo je, a u glasu mu je zazvonilo oduševljenje. – Šta smo ovo našli? Izgleda da su te dobro plaćali za tvoje usluge, „šerife“! – Mahnuo je zelenim novčanicama kao lepezom. – Ovo se zove sreća! – Imamo u rukama jednog bogatog „šerifa“!

– Sto mu muka! – uzviknu Rodni. – Tu mora biti bar hiljadu dolara!

– Uzmite mu to – naredi Hartman – pa da se gubimo odavde.

Još uvek se cerekajući zbog neočekivanog plena, Orton stavi novac u džep, a novčanik baci na tle. Onda mu na licu zasja mržnja. – Šta ćemo s njim? – upita, zureći u Džordžijanca.

– Čini mi se da bi ti želeo da ga vidiš mrtvog, Bruse? – Hartman kao da je govorio o ispijanju čašice viskija.

– Baš tako – potvrdi Orton.

Još uvek držeći Holideja na oku, Tornton reče. – Mogli bi čuti pucanj.

Svi su znali da time misli na poteru.

– Da – složi se Hartman, penjući se u sedlo. – Mogli bi čuti. Uzmi mu revol-

ver – obrati se Torntonu, koji je odmah uzeo Dokove koltove, istresao ih, metke stavio u džep, a revolvere hitnuo daleko u žbunje.

Poteravši konja, Hartman ga pritera do Holideja. – Ovo je tvoj srećan dan, prijatelju – rekao je. – Nemam naklonosti za policijska njuškala... čak ni onda kada više ne nose šerifsku značku.

– Bezizraznog lica, izvukao je karabin iz futrole na sedlu i svom snagom zamahnuo. Pred Holidejevim očima prснуše milioni bleštećih zvezdica, a onda ga je zemlja privukla sebi. TONUĆI u mrak, Dok se sruši na tlo.

* * *

Sunce je grejalo Holideja, koji je ležao licem okrenutim nadole, nepomično, ruku mlitavo opruženih prema vatri koja se lagano gasila. Docnije, kada se sunce uspelo više prema zenitu, vatra je već postala gomila ugašenog ugljevlja iz koje se više nije dizao dim da bi poteri skrenuo pažnju na njegovo logorište. A nalazila se samo stotinak metara odatle, ali zbog gustog rastinja niko od deseterice ljudi nije mogao da primeti nepomičnu priliku, opruženu na zemlji.

Šerif Virdžil Raš stajao je duboko zamišljen i smrknut u licu. Bio je to peti dan njihovog lova na zločince i predosećao je da će najzad uspeti da ih šćepaju. Nadao se tome, jer je granica bila vrlo blizu, a na to mu je ukazivao i lipsali mrkov na koga su nešto ranije naišli, što je značilo da jedan konj sada nosi dvostruki teret.

Šerifov zamenik Bobi Valas jahao je pored njega, opustivši umorno ramena i oslonivši se rukama na jabuku sedla, iako je bio skoro dvadeset godina mlađi od svog pedesetogodišnjeg šefa.

Šerif zateže vođice i promrmlja: – Raširite se, momci i pokušajte da nađete njihov trag. – Poslednji put je Raš trag tri konja video pre otprilike jednog časa, kada su prelazili potok. Pretpostavio je da su se banditi uputili ka kanjonu reke, jednom uzanom proseku kroz lanac visokih planina koje su se dizale na šest milja pred granicom.

Odjednom Bobi Valas povika. – Ovamo, šerife! – U glasu mu se osećao prizvuk čuđenja. Raš ga zateče kako kleči pored jednog uskog peskovitog pojasa tla na kojem su se jasno videli tragovi kopita. Primetivši trag, Raš reče. – Odlično, a sad na konje. Brzo ćemo ih stići!

Valas pokaza palcem preko ramena prema tragovima. – Možda bi trebalo da bolje pogledate, šerife.

– Kaži šta misliš! Nemamo vremena za zagonetke – odseče šerif.

– Sada opet ima četiri konja – saopšti Valas.

– Četiri konja – ponovo začuđeno Raš. – Kako ih, do đavola, može biti četiri? – Zavrteo je glavom. – Izgleda da su nekako uspeali da se dočepaju jednog konja.

– Ali kako? – planu krupni kovač, koji je u opljačkanoj banci izgubio svu svoju dugogodišnju ušteđevinu.

– Otkud ja mogu to da znam, Dabine? – prasnu nestrpljivo šerif. – Možda su

se molili pa im je konj pao s neba! Bolje da krenemo nego da se čudimo!

* * *

Holidej je postepeno došao svesti, ali je još uvek umesto jednog video dva lonca za kafu na kamenu pored ugašene vatre. Protresao je glavom i prstom dodirnuo bolnu čvorugu na njoj. Onda je polako, komadić po komadić, počeo da slaže mozaik sećanja, sve dok više potpuno nije rekonstruisao ono što se dogodilo.

– Psi – uzdahnio je. Grlo mu je bilo suvo, a usne ispucale. S naporom se pridigao na kolena. Glava mu se njihala tamamo i činilo se da još uvek nije u stanju da kontroliše pokrete.

Ustao je i posrnuo. Tako glavinjajući, stigao je do potoka i pruživši se potrbuške, zagnjurio lice u vodu. To mu je činilo dobro. Ponovio je to nekoliko puta i hladna voda doprinela je da se oseća malo bolje. Palo mu je na pamet da je velika sreća što je uopšte živ. Da nije bilo potere u blizini, Hartman bi verovatno dopustio Ortonu da ga ubije. Pomisli na svog Miga, konja u svemu idealnog i za najteža putovanja, na svog vernog životinjskog prijatelja. Onda se priseti da nema ni svoje koltove. Posle dugog, mučnog provlačenja kroz šibljie i mnogo ogrebotina uspeo je da ih nađe... ali bez municije.

Uzeli su mu sve. I novac. Srećom nisu našli nešto cigara i kesu duvana s papirom, koje je u dnu bisaga čuvao za poslednju rezervu.

Odgrizavši vrh cigare, kresnuo je šibicu i povukavši prve dimove napravio računicu o tome čime raspolaže. Imao je pri sebi nož, koji je obično nosio u svojoj lekarskoj torbi zajedno sa instrumentima, jedno ćebe, pedesetak dolara, ušivenih u kožni opasač pantalona. Obradovao se kad je u jednom papirnom omotu u bisagama našao nekoliko komada suvog mesa.

Pogledao je ka nebu i po visini sunca ocenio da je skoro podne. Zapalivši ponovo vatru, napunio je na potoku lonac za kafu. Nešto kasnije srkućuci toplu tečnost nastavio je da razmišlja. Misli su mu bile usmerene na Alana Hartmana i na ono što je njegova banda otela od njega. Sedeo je tako dugo u hladu omorike, a ogorčenje u njemu je raslo. Zakleo se da će se osvetiti Hartmanu i njegovim banditima. Niko neće opljačkati Doka Holideja i ostaviti ga bez konja u pustoši, a da za to ne bude kažnjen. Ni Alan Hartman, ma kako opasna „zmija zvečarka” on bio.

* * *

U prostranoj pustari vladala je paklena vrućina i dokle god je oko dopiralo nigde se ništa nije micalo.

Iako je kanjon bio neposredno pred njima, „Hartmanova banda” je bila u ozbiljnoj nevolji. Torntonov i Rodnijev konj bili su premoreni i jedva su pokretali noge. Onda se Torntonov konj odjednom srušio. Visoki bandit je skočio iz sedla i umalo nije pao, jer su mu se noge zaplele u žile nekog niskog rastinja. Konj se lagano prevalio na stranu i počeo šumno, isprekidano da dahće.

Banditovo surovo lice se na trenutak preobrazilo i neki blag izraz omekšao je njegove crte lica. Nedostajace mu velika siva kobila, koja ga je tako dobro služila. Potegnuvši britki nož, presekao joj je žilu kucavicu na vratu i iz otvora je šiknuo debeo mlaz tamne krvi. Kada se životinja poslednji put grčevito ritnula nogama, Tornton je skinuo sa sedla bisage i iz futrole izvadio svoju vinčesterku. Procedio je kroz zube psovku zbog naopakog razvoja događaja.

Hartman klimnu glavom. – Baš neprijatna stvar – rekao je i okrenuo se ka Rodniju, koji je sjahao. – Šta ti misliš?

– I s mojim konjem je svršeno, Alane. Praktično je mrtav, iako još stoji na nogama.

Sada je i Hartman sjahao. U istom trenutku Orton je pobledeo i pružio prst u pravcu odakle su došli. Na oko pola milje, na jednom brdskom prevoju, ukazale su se siluete ljudi, jasno vidljive na svetlom nebu.

– Ne treba mnogo pogađati ko su oni – reče Tornton tiho.

Hartman je grozničavo razmišljao. Malo dalje, pred njima, nalazilo se mesto skoro idealno za zasedu. – Neka vrug nosi konje – rekao je. – Još nismo pohvatani! Pred nama je jedno od onih mesta o kojima sam vam govorio. Jašite i terajte proklete životinje, makar popadale mrtve pod vama! – Rekavši to, besno je zario mamuze u slabine od Holideja ukradenog konja i naterao ga u trk.

Tornton je čvrsto stegao pušku u ruci i prebacivši bisage preko ramena vinuo se na konja iza Ortona.

Ždrebac je Hartmana nosio kao strela preko neravnog terena. Bacajući povremeno pogled unazad, vođa bande je video kako Rodnjev konj galopira, ali gubi dah. Malo iza njega jurio je i Ortonov konj s duplim teretom na leđima.

Blizu ispred njih nalazila se dugačka jaruga koja je vodila tačno do ulaza u kanjon. Oba kraja jaruge bila su otvorena i široka sve do polovine gde se nalazilo nabacano dosta krečnjačkih stena, od kojih su neke bile ogromne. Na tom mestu Hartman je planirao da poteru sačekaju u zasedi. Kada je njegov konj uleteo u jarugu, on mašući rukama ostalima da ga slede, povika.

– Skoro smo stigli, momci!

U tom trenutku Orton je sustigao Rodnija.

– Je li u redu? – upita.

Ne odgovorivši, Rodni zaustavi naglim trzajem uzde konja pored Hartmana, koji je upravo sjahao. Rodni skoči na zemlju. Njegov konj tada posrnu, kratko zarza, njisnu i sruši se postrance.

Hartman zgrabi vođice umirućeg konja i povuče ga iza stene, kako bi životinja bila van domašaja pogleda onog ko bi ujahao u jarugu. Onda kratko naredi.

– Rodni, penji se na mog konja!

Ne postavljajući nepotrebna pitanja, Rodni poslušao. Znao je da Hartman ima neki plan. On je uvek mislio unapred.

– Tako – reče mu vođa bande. – Evo šta ćemo uraditi...

* * *

Na licu šerifa Raša lebdeo je izraz ne-skrivenog oduševljenja, jer je znao da begunci sada nisu daleko pred njima. Na licu njegovog zamenika ocrtavali su se nespokojstvo i napetost. Članovi potere jahali su u koloni iza dvojice predstavnika zakona, držeći puške spremne na paljbu.

Kanjon se ukazao pred njima. Raš je računao da se begunci nalaze negde u prolazu ili neposredno na izlazu iz njega. Naterao je konja u još brži trk i odmah zatim životinja je uronila u prošireni otvor uzane jaruge.

Zamenik Valas oseti kako se neka crna slutnja nadvija nad njim. Ali nastavio je da jaše kraj svog šerifa, potiskujući nemir dublje u sebe.

Ulaz u planinski prolaz nalazio se sada oko tristo metara od njih i podsećao je na mračnu, razjapljenu čeljust. Neki od članova potere počeli su da zaostaju, jer nisu mogli da prate šerifov pakleni trk, pa Raš povika preko ramena. – Hajdemo, ljudi! Sad više nisu daleko pred nama! – Znao je koliko je granica blizu i da će sve biti uzalud ako banda pređe tu nevidljivu liniju. No do granice bilo je još najmanje šest milja, a predeo je bio ispresecan dubokim vododerinama i klancima, pa se moralo kretati sporo i još se svašta moglo desiti.

Kada su se svi iz potere okupili iza njega, šerif je ugledao jednog konjanika u hladovitoj senci planinskog prolaza. Bilo je to samo na tren, ali dovoljno da otkrije nameru bandita da beže, a ne da pružaju otpor. Raš je znao da u prola-

zu begunci neće naći pogodno mesto za odbranu.

– Oni beže! – povikao je.

Bile su to poslednje reči koje je šerif Grejsevila izgovorio, jer je plotunom bio izbačen iz sedla.

– Prokletstvo! – uzviknu Alan Bamberger, zategnuvši snažno vođice svog konja.

Šerifov zamenik Valas sada je znao razlog svojih crnih slutnji. Zaustavivši konja, prineo je kundak puške ramenu. Ali tek što je prstom dotakao okidač vinčesterke, nanišavši na jednog visokog čoveka koji je izvirio iza stene, teško olovno tane pogodilo ga je u prsa i oborilo na zemlju.

Strelac je bio Hartman, koji je nastavio da puca, a Tornton i Orton, obojica dobri strelci zasuše hicima poteru.

Onima u poteri koji su hteli da uzvrate paljbu zasmetali su uplašeni konji, koji su se komešali i onemogućavali ih da precizno gađaju. A oni koji su skočili na zemlju našli su se na otvorenom prostoru bez zaklona.

Vazduh je odjekivao od gromke brze paljbe, jauka pogođenih ljudi i njiska uplašenih konja. Kroz koprenu barutnog dima banditi su nastavili da pucaju sve dok za to više nije bilo razloga.

– Svemogući bože! – uzviknu Orton, gledajući otvorenih usta na ono što su učinili... na deseticu mrtvih ljudi, od kojih ni jedan nije uspeo da opali dobro usmeren hitac.

Hartman nadlanicom obrisao čelo i okrenu se Ortonu s jedva primetnim smeškom u uglu usana.

– Je li ti dosta pucanja za danas, dečko?

Hartmanove reči kao da vratiše mladica u stvarnost. Nikada se nije bolje osećao nego sada. – Zaista je dosta, Alane – odgovorio je, a onda prodorno zviznuo. – Ljudi, jeste li ih videli kako su padali s konja? Kao zrele kruške!

– Tako je i trebalo – reče zadovoljno Tornton, puneći magacin puške novim mecima. – Ipak smo mi prvoklasni strelci – namignuo je Hartmanu, koji se nasmejao pri pogledu na mnoštvo konja, koji su se vrteli u krug.

U tom trenutku iz planinskog prolaza prema njima je dojahao Rodni s širokim osmehom na licu. Zategao je vođice Holidejevog ždrepcu i uzviknuo. – Vi zaista niste štedeli municiju!

– Sada imamo dosta konja – reče vođa bande. – Mada... čini mi se da ni oni nisu puno bolji od njihovih mrtvih gazda.

– Da, tako izgledaju – potvrdi Tornton.

– Ipak mi se čini da bi posle kraćeg odmora mogli da nam posluže – Orton ih je kritički odmerio.

Hartman odmahnu glavom. – Nema odmora dok ne stignemo do skrovišta.

– To mi izgleda pametno – složi se Tornton. – Ipak, moraćemo najpre da ih umirimo.

Hartman je pogledao gomilu mrtvih tela i poželeo je da je daleko odatle.

– Uzmite svu hranu koju nađete – obrati se Torntonu i Ortonu. – Rodni i ja ćemo uraditi ostalo. – To „ostalo” je značilo da će pretresti odela ubijenih i od njih uzeti sve stvari koje bi im mogle

koristiti: novac, municiju i sve drugo što ima bilo kakvu vrednost.

Tornton i Orton nisu imali mnogo sreće s hranom, jer je i potera bila potrošila skoro sve raspoložive rezerve. Našli su u bisagama nešto kafe, sušene govedine i nekoliko konzervi pasulja. Hartman i Rodni imali su više sreće. Skupili su tridesetak dolara u sitnim novčanicama, oko trista metaka kalibra 44 i oko sto pedeset metaka kalibra 45.

– Nije loše – konstatovao je Hartman zadovoljno, popunjavajući novim mecima svoj ispražnjeni pojas.

Rodni je za sebe uzeo šerifov novi kišni ogrtač, savio ga i privezao za svoje sedlo, dok je Orton u bisagama šerifovog zamenika našao nekoliko patrona za dvocevku. Tornton je dotle pažljivo posmatrao sedla na konjima i zamumlao zadovoljno ugledavši jedno skupoceno, vezom ukrašeno sedlo. – Krajnje je vreme da zamenim svoje staro – reče.

– Koliko konja ćemo uzeti, Alane? – upita Orton.

– Po jednog za jahanje i još po jednog rezervnog. Ostale ćemo pobiti. Ne bi bilo pametno da ih ostavimo ovde.

Pošto je svako odabrao po dve životinje, plotun hitaca okončao je sudbinu ostalih. Pucajući na poslednjeg preostalog, Hartman primeti. – To je za slučaj da onaj bivši „šerifski pas” nekim čudom naiđe ovuda. Mada se to, naravno, neće desiti.

Tornton se počesa po bradi. – Meni se učinilo da je on vrlo tvrd i izdržljiv.

– I jeste – složio se Orton. – Trebalo je da ga ubijemo.

Hartman samo nešto promrmlja. I sam je shvatio da je trebalo ubiti Holideja. Pojahao je konja. – Ako pođe za nama, mi ćemo ga ionako srediti. Prema tome, ako nije mrtav... biće. – Pokaza prema najbližem lešu. – Kao što je mrtav i ovaj pasji sin!

– Ipak je trebalo da ga ubijemo – nije popuštao Orton.

– Zaveži gubicu, dečko – odbrusi Hartman.

Brus Orton stisnu usne i začuta.

* * *

U trenutku kada su banditi odlazili s tog strašnog mesta smrti Holidej se spremio da digne logor. Od preostalih stvari načinio je paket, koji je mogao poneti okačen o rame, a za tu svrhu upotrebio je komad šatorskog krila i komad kožnog remena. U tom paketu nalazili su se čebe, njegov kišni ogrtač, so, nekoliko konzervi s mesom i još nekoliko sitnica, koje su mu bile potrebne za sledećih nekoliko dana. Zabacivši paket, vezan remenom zajedno sa njegovom lekarskom torbom na leđa, sagnuo se, uzeo s tla čaturicu napunjenu vodom i prebacio je preko vrata i ramena. Onda je krenuo pravcem za koji je mislio da su njim pošli banditi.

Trebalo mu je malo vremena da nađe tragove kopita koji su mu potvrđivali da je krenuo kuda treba. Pravo prema severu. To je značilo da su se uputili ka Alabami, ukoliko negde uz put ne promene pravac.

Nastavio je da hoda ka suncu koje se polako spuštalo ka udaljenom planin-

skom vencu za koji je znao da se nalazi blizu granice. Holidej je već jednom bio u Alabami i to ne tako davno, pa je dosta dobro poznavao taj kraj.

Nastavio je da pešači ne osećajući umor i teret na ramenima, trudeći se da se stalno drži zaklonjenog terena gde je postojala mnogo manja mogućnost da bude primećen. S vremena na vreme nailazio bi na tragove mnogobrojnih konja i zaključio da se radi o poteri. Potera je morala jahati veoma brzo.

Što se sunce više klonilo zapadu, vazduh je bivao sve hladniji i njegovo kretanje sve brže. Dok je hodao, shvatio je koliko je u tom položaju ranjiv i izložen opasnostima. Za odbranu je imao samo kratak nož, što bi bila slaba odbrana da nabasa na Indijance ili bandite.

S dolaskom noći morao je da stane. Bio je zadovoljan što je celoga dana hodao brzim tempom bez trenutka odmora, mada zbog teškog terena nije prešao veliko rastojanje.

Naložio je vatru i zažalio što nije poneo i lonac za kafu, ali je morao da vodi računa i o težini prtljaga. Odbacio je sve što mu nije bilo neophodno. Misao mu se vratila na Hartmanovu bandu. Koliko daleko će oni uspeti da stignu? Sumnjao je da im je pošla za rukom da se dokopaju granice, jer je s druge strane kanjona zemljište bilo još neprohodnije.

Sem toga, tu je bila i potera. Koliko se daleko iza begunaca nalazila? Možda ih je već stigla. Mada je nekako u to sumnjao. A ako ih do tada šerif i njegovi pratioci nisu stigli, onda je bilo vrlo verovatno da će „Hartmanova banda” ipak

stići do granice. U tom slučaju, smatrao je Holidej, posao potere biće završen i ona će se vratiti odakle je i došla. Ako se tako nešto dogodi, pod pretpostavkom da se potera vrati istim putem, postojala je velika verovatnoća da će ih sresti, što bi mu veoma odgovaralo.

* * *

Probudio se u praskozorje. Spavao je dubokim, mirnim snom i osećao je da je svež, odmoran i spreman da nastavi put. Brzo je spakovao ćebe i ogrtač. Odlučio je da kasnije prezalogaji.

Prešao je oko tri milje pre nego što se zaustavio na jednom potočiću, gde je u mekanom tlu ugledao tragove divljači koja je ovde očigledno dolazila na pijlo. Pošao je još malo uzvodno, gde je zastao, zbacio s ramena prtljag i dao se na loženje vatre. Brada na severu izgledala su mu tog jutra nešto bliže. Iako u velikoj daljini, mogao je da primeti kanjon Savanske reke.

Malo kasnije opet je bio na putu mada mu se samopouzdanje u odnosu na prethodni dan smanjilo. S neba je pržilo nemilosrdno sunce, a u visini kružio je soko.

Okolo podneva odmorio se kratko vreme u hladu jednog bora, leđima naslonjen na njegovo grubo deblo. Otvorio je čuturicu i štedljivo otpio par gutljaja vode, a onda pojeo malo suvog mesa i komad presušenog hleba. Zatim je ustao i nastavio put.

Sat kasnije zastao je da maramicom obriše oznojano lice. Odjednom ga je obuzeo osećaj bespomoćnosti. Kakve je

nade mogao imati da će ponovo videti „Hartmanovu bandu”, a i kad bi ih video, kako i čime da ih savlada? No jedno je bilo izvesno: nije mu bilo povratka, čak ni u slučaju ako bi se potera vratila. „Hartmanova banda” moraće da plati za ono što mu je učinila.

Kao da mu je ta pomisao obnovila snagu, nastavio je da hoda brže. Kasno popodne zaključio je da mu je do kanjona Savanske reke ostalo još oko četiri milje. Zato je bio bolje raspoložen kada se ulogorio za noć.

Jutro je donelo kišu, hladnu i neprekidnu, kao neprozirni vlažni zid. Nastavio je da hoda, čvrst i nepokolebljiv, ali se, uprkos svojoj čvrstini, osećao sve slabijim. Suvo meso moglo ga je održati u životu, ali mu nije moglo dati dovoljno snage za ove napore.

Malo – pomalo kiša je postajala sve slabija i posle sat ili dva potpuno je prestala, a onda je opet provirilo sunce. Koliko mu je ujutro, na kiši, bilo hladno, sad mu je postalo prevruće. Takva je ovde klima, pomisli Holidej kad se odelo na njemu počelo sušiti. Pogledao se i zaključio da izgleda doista jadno. Od njegovog elegantnog sakoa i finih sivkastih flanelskih pantalona ostale su samo izgužvane krpe. Ali nije hteo da se zadržava sušenjem, jer je planinski prolaz sada bio sasvim blizu i hteo je prvo njega da ostavi iza sebe, a onda da vidi šta će dalje.

Ubrzo se pred njim ukazala dugačka, uzana jaruga i Holidej se odjednom trže. Mada nije bilo nikakvog znaka opasnosti, šesto čulo ga je upozoravalo da va-

lja biti oprezan. Ta jaruga je bila prava mišlovka... mesto u koje ni naoružan čovek nije smeo tek tako ući, a kamoli on, nenaoružan. Otišao je malo udesno s namerom da se popne desetak metara uz padinu i da po rubu jaruge prođe sve do druge strane, ali se predomislio kada je ugledao mrtvog konja. Požurio je što je brže mogao i ubrzo se našao iznad lip-sale Torntonove kobile. Odmah se setio tog kratkonogog, zdepastog bandita, koji ju je jahao.

Znači, ostali su bez jednog konja. Džordžijanac zamišljeno počea neobrijanu bradu, a onda opazi velike grabljivice koje su počele da se spuštaju na jednu od stena u jaruzi. Dok požuri, ocenivši po mirnoći inače plašljivih lešinara da tu nema opasnosti. Odjednom je ugledao prvog mrtvog čoveka i naduvenu lešinu konja. Odmah je znao da su se na tom mestu sukobile „Hartmanova banda” i potera.

Za manje od minuta, Dok je obišao celo poprište gde je potera upala u zasedu. Nešto dalje, iza jedne stene našao je čitavu hrpu praznih čaura. Ovi jadnici bili su laka meta brzih strelaca.

Holidej izvadi iz džepa cigaru, prvu toga dana, a onda pride telu šerifa Raša, kome su lešinari iskopali oči. Gospode Bože! Deset mrtvih ljudi! Prosto nije mogao da poveruje u ono što mu je stvarnost pokazivala. Pogled mu se zadržao na srebrnoj šerifskoj zvezdi, pričacenoj za Rašov kožni prsluk, na kojoj je bilo utisnuto: „šerif Grejsevila”.

Znači, potera je dolazila iz oblasti Faling Votersa, jugozapadno od mesta

gde se sada nalazio. Sagnuo se, otkopčao zvezdu s prsluka i stavio je sebi u džep. Onda je pretražio odeću ubijenih, njihove bisage i smotuljke s ćebadima i ubrzo je ustanovio da su banditi odneli svu municiju koju su našli, pa su čak i ispraznili sve puške i revolvere. Odneli su i svu hranu. Onda je krajičkom oka opazio svetlucanje jednog sjajnog predmeta. Bio je to kolt i sa rastojanja od nekoliko metara video je da mu je magacin pun.

Proveo je zatim neko vreme slažući oružje koje je našao. A bilo ga je dosta vrsta i mogao je da napravi dobar izbor. Na kraju se odlučio da uzme samo jednu vinčesterku „73”, pogodnu za nošenje u futroli na sedlu. Pored kolta, koji mu je uvek bio glavno oružje, ta puška biće mu dovoljna. Kada je najzad pošao prema ulazu u kanjon Savanske reke imao je dva metka u koltu i tri u vinčesterki, koju je nosio u desnoj ruci.

* * *

Dva dana su prošla od kako je „Hartmanova banda” ostavila kanjon iza sebe. Putovanje se odvijalo jako sporo. Povremeno su morali da sjašu i vode konje, jer je teren bio vrlo opasan. Kada su ponovo pojahali, svi konji sem Hartmanovog, odnosno Holidejevog Miga, bili su toliko umorni da su jedva mogli dići glavu. Zbog toga su sve vreme banditi budno motrili oko sebe, tražeći rešenje svojih nevolja u nekom eventualnom ranču. On bi za njih značio sveže, odmorne konje i bar jedan obrok pristojne hrane.

Jahali su kroz ravan predeo tu i tamo prošaran kržljivim drvećem. Hartman je jahao na čelu. U jednom trenutku Tornton podbode svog konja i približi se Hartmanu. – Hoćemo li se brzo ulogoriti, šefe? – upita.

– Hoćemo. Ali hteo bih pre toga da vidim šta je na drugoj strani ovih šumaraka. Malo ranije primetio sam tragove goveda, istina stare, ali nikad se ne zna.

U tom trenutku Rodni ispusti glasan poklič. Ugledali su nekoliko goveda. A prisustvo goveda uvek je značilo da tu ima i ljudi, što je opet obećavalo sveže konje i hranu. Da, da, stvari su počele da dobijaju povoljan obrt.

Goveda su se raspršila na sve strane kada se grupa konjanika pojavila iz šume. – Glupe životinje! – promumla Hartman sebi u bradu.

– Jesu glupe, ali su dobre u vidu debelog odreska – primeti Rodni.

Produžili su da jašu uz dugačak, stepenast i blago okomit uspon, a svuda oko njih širila se drvećem prošarana prerija. Kada su stigli do vrha malog uzvišenja pred njima je pukao beskrajno veliki pašnjak s sočnom, zelenom travom.

– Hej, pogledajte tamo! – upozori ih Tornton, naginjući se lenjo u sedlu.

Hartman se zacerekao i pogledao prema udaljenoj rančerskoj kući iz čijeg se dimnjaka dizao tanak stub dima.

– Neko je kod kuće – ustanovio je Tornton.

– Hajdemo da se predstavimo – odluči Hartman. – Možda ćemo biti pozvani na večeru.

Svi banditi se gromoglasno nasmejaše.

Pašnjak, kojim su Hartman i banda jahali, pripadao je vrednom mladom čoveku Džošu Šeldriku, koji je na tom zemljištu sa svojom ženom Dženi već tri godine dosta uspešno gajio veliko krdo goveda. U poslednje vreme on je uz pomoć najamnih radnika uspeo da izgradi lepu rančersku kuću i pomoćne zgrade, jednu štalu i kovačnicu u kojoj je sam popravljao polomljeni alat i druge potrebne stvarčice.

Gajio je uglavnom stoku kratkih rogova. A imao je i tridesetak grla odličnih konja. U poslednje vreme poslovi su mu išli tako dobro da je bio u mogućnosti da angažuje još jednog radnika. Za čoveka od dvadeset pet godina, koji na Istoku nije uspeo, ovde nije išlo rđavo.

Toga dana, dok je „Hartmanova banda” jahala prema njegovoj kući, on je bio u štali sa Zekom Katlerom, odlučnim momkom koji je, kako bi se to reklo, znao svašta i mogao svašta. Njih dvojica su gledali jednu mladu kobilu koja je uskoro trebalo da se oždrebi.

– Mislim da će s njom biti sve u redu, Zek – rekao je Šeldrik.

– Da, gazda. Izgleda da su oni lekovi, koje nam je veterinar dao, dobro delovali.

Šeldrik se osmehnu. – Nahrani i ostale konje i onda si za danas završio svoj posao.

Šeldrik izađe iz štale s osećanjem zadovoljstva i ponosa. Ali čim je zakoračio preko praga primetio je konjanike. Obrve su mu se jedva primetno namrštile.

Na njegovom imanju posetioci nisu bili uobičajena pojava. Zastao je podbočivši se i sačekao da mu priđu.

Banditi su jahali jedan kraj drugog. Tornton se osmehnuo. – Izgleda da je gazda izašao da nas dočeka. – Zaustavili su konje tik ispred Šeldrika, koji je naglo pobledeo, uplašen da će ga zgaziti.

– Zdravo, prijatelju – osmehnu se Hartman.

– Dobro večer – odzdravi Šeldrik kruto.

– Ko je vlasnik ovog ranča?

– Ja. Pretpostavljam da ste zalutali.

– Pokazao je rukom u pravcu juga.

– Put koji vodi u grad je tamo, južno odavde.

Hartman se okrenu Torntonu. – Jesi li čuo? Grad je tamo.

Rodni i Orton se glasno nasmejaše, ali je Tornton ostao hladan i dok je desnom rukom gladio drvenu dršku kolta, na licu mu se pojavio preteći izraz. Od tog izraza vlasnik ranča se naježi od strave.

Orton je, međutim, dodao dubokim glasom. – Ne bih imao ništa protiv da okušam malo od nečeg onakvog, čoveče!

Rančer se okrenuo i ugledao svoju ženu koja im je prišla. Brisala je ruke o svetloplavu kecelju i izgledala je zaista izvanredno. Okrenuvši se ponovo prema četvorici pridošlica, Šeldrik je na Ortonovim usnama opazio podrugljiv osmeh i uzdržao se od nameravanog ljutitog odgovora.

Sve oči su sada počivale na ženi čija je skladna i raskošna prilika bila tačno ono o čemu su ovi ljudi sanjari i priželjkivali da imaju u postelji. Ona se zaustavila pored svog muža i rukom podigla pramen tamne kose, koji joj je pao preko čela, sakrivši njene oči zelenomodre kao more. – Je li sve u redu, dragi? – upitala je.

Tornton se glasno nasmija. – Izgleda kao da se obraća tebi, Rodni!

Ovaj izgovori neku prostačku reč i Tornton se još glasnije nasmija. – Ne, nije ona za to.

Odjednom se začu oštar, snažan glas. – Nazad i gubite se! – čovek koji je to izgovorio pojavio se na vratima štale s kundakom puške, prslonjenim uz rame. Visoki Katler nišanio je na pridošlice.

Hartman izusti tiho da ga je samo rančer mogao čuti.

– Ko je ova motka od čoveka, gazda?

– Katler, moj radnik.

– E pa lepo. Reci mu da spusti tu pučalku i ostavi je u stranu. Razumeš?

– A ako neću? – upita Šeldrik.

– Ako nećeš ubićemo njega, tebe i tvoju ženu iz ovih stopa.

Šeldrik zaprepašćeno proguta knedlu i doviknu drhtavim glasom. – Katlere, skloni tu pušku!

– Ali gazda, oni su očigledno razbojnici! – Katler je i dalje držao pušku upevenu u Torntona, kome se to nije nimalo svidalo.

– Katlere, nemoj da ti dva puta kažem! – reče Šeldrik.

Njegov radnik kolebljivo i nevoljno spusti pušku.

Hartman šapnu. – Smakni ga, Torntone.

Ovaj poteže kolt i opali. Na Katlerovom licu ukaza se izraz neverice, a onda ga udar metka ponese unazad i puška mu ispade iz ruke.

Šeldrik i njegova žena su, ukočeni od straha, netremice zurili u svog čoveka koji je umirao, a onda se pobledela žena okrenu ka banditima. – Bedni ubico! – reče.

– Ona to misli na tebe, Torntone – primeti Rodni.

Tornton je još uvek držao revolver u ruci i sada se okrenuo i pogledao Rodnija. Ako je taj zdepasti bandit ikada gledao smrti u oči, onda je to bilo ovog trenutka. – Previše govoriš – procedi Tornton i sigurno bi opalio na Rodnija da ga Hartman nije preduhitrio, čvrsto ga zgrabivši za ruku. – Ne – rekao je.

Tornton vrati kolt u futrolu.

Onda se Hartman okrenu Rodniju. – A ti zaveži! Nije nam potrebno da se međusobno obračunavamo!

– Dobro, dobro, ćutaću – promrmlja ovaj drhtavim glasom.

Uplašena Dženi Šeldrik je potražila utočište u naručju svoga muža, koji je, i sam uplašen, zapitao. – Šta hoćete od nas?

– Konje. Hranu – odvrati Hartman koji je krenuo da sjaše.

– U redu. Dobićete.

– Odlično – odvrati Hartman pošto je sjahao.

– Najpre hranu – navaljivao je Orton, ne skidajući požudan pogled sa žene.

Šeldrik čvrsto stisnu ruku Dženi, kao da time želi da joj ulije snage. – Učini što traže.

Ona samo klimnu glavom, a onda je, pošto je zapazila kako mladi bandit zuri u nju, osetila jezu.

Hartman se okrenu svojim ljudima. – Brus, ti pođi s njom. Motri dobro da slučajno ne načini neku zbrku.

Orton se osmehnuo kao dete koje je dobilo božićni dar. – Sa zadovoljstvom, Alane.

– Ti – Hartman pruži ruku prema Šeldriku – pokaži nam konje koje imaš.

Vlasnik ranča se okrenuo i pogledao na zgrčeno Katlerovo telo. Na njegovom licu i posle smrti lebdeo je neki mladački izraz. Izgledao je kao neko ko je s celim svetom zaključio večni mir.

Ušavši u štalu, Šeldrik reče. – Ovo je sve što imam.

Hartman obuhvati pogledom tri konja. – Sve što imaš ovde, hoćeš da kažeš?

Šeldrik se brzo ispravio i dodao da je upravo to hteo reći, jer je osetio da vođa ovih krvoločnih vukova neće trpeti obmane.

– Koliko vremena ti treba da dovedeš još konja? – Hartman je već primetio da je kobila ždrebna i nije za jahanje.

– Pa, mislim nekoliko časova.

– Mislim – podrugnu se Tornton.

– Zaveži – naredi mu Hartman. Ovaj sleže ramenima i udalji se.

– U redu – Hartman klimnu glavom. – Očekuješ li slučajno neku posetu ili tako nešto?

– Ne. Oh... – Šeldrik zastade u pola reči.

– Šta?

– Možda će se vratiti moj drugi radnik...

– Možda? A gde je otišao?

– Otišao je u lov. Prema istoku. Ali tek juče ujutru, pa očekujem da će se vratiti tek prekosutra.

– U redu. Ali ako se slučajno pojavi ranije, ti ćeš odigrati ulogu kako treba! Jasno? – Hartman je odjednom pružio ruku, dograbio rančera za okovratnik i prsa košulje i zavrnuo tkaninu tako čvrsto da je Šeldrik pomodrio u licu i počeo da se guši. – Jasno?

– Da – jedva je prokrljao Šeldrik.

– Sve dotle dok se budemo dobro razumeli biće sve u redu – prosikta Hartman. Privukao je Šeldrika bliže sebi, a onda ga svom snagom gurnuo tako da je ovaj, odbačen unazad dobrih metar i po, tresnuo leđima o ogradu boksa. Pritom je zakačio nogom vreću s ječmom i izgubivši ravnotežu, pao na pod.

Rodni se grohotom nasmeja, pljeskajući se po butinama.

Otresajući plevu i slamu, rančer se polako digao. Tek što je ponovo stao pred Hartmana, ovaj je nastavio. – Dobro, mislim da si sada sve shvatio. Pođimo sada da vidimo šta ona tvoja ženica sprema za nas.

– Kakva ženska! – procedi Rodni zadržano.

– Da, zgodna je – složi se Hartman. Više od mesec dana nije imao ženu u zagrljaju, a to je za njega bilo mnogo.

U kuhinji je Dženi Šeldrik mutila testo za uštipke, a Brus Orton je sedeo na ivici velikog stola. Cigareta mu je

visila u uglu usana. Dotad joj se obratio dva puta i ona mu ništa nije odgovorila. Ponašala se kao da ga nema. Onda on ponovo pokuša. – Medena, koliko godina imaš?

Dženi se ugrizla za usnu. Način na koji ju je taj mladi pohotni bik gledao terao joj je žmarce niz kičmu.

– Hajde, šta se praviš, reci mi – navaљivao je Orton. Okrenula se da ga pogleda i videla preteći sjaj njegovih očiju.

– Dvadeset dve – rekla je.

– Starija si od mene samo dve godine. Hej, jesi li ikada imala momka mlađeg od sebe? – Pošto mu opet nije odgovorila, upitao ju je. – Koliko je star tvoj muž?

– Dvadeset pet. – Dodala je malo soli u testo i nastavila da muti.

– Meni izgleda kao da je stariji – mladi bandit je maksimalno uživao u svom nadmoćnom položaju. – Mora biti da ga jako zamaraš, čim tako loše izgleda. Jesam li pogodio?

I ovaj put je njegovo pitanje ostalo bez odgovora. U Ortonu se počeo skupљjati bes. Šta ta kučka umišlja?

Nastavio je s grlenim prizvukom u glas. – Ovde ćemo ostati preko noći, medena. Za jednu noć svašta se može dogoditi. Znaš li na šta mislim?

Dženi oseti kako joj se utroba prevrće, ali se to nije videlo na njenom licu, koje je ostalo mirno kad mu je odgovorila.

– Nećete se usuditi!

Orton pripali ugašenu cigaretu. – Vi dećeš, medena.

U tom trenutku su ostali ušli u kuhinju. Hartman, gurajući Šeldrika ispred

sebe. Šeldrik priđe svojoj ženi s dubokom brigom na licu. – Je li sve u redu, draga?

– Naravno da je sve u redu, gazda – reče Tornton podrugљivo. – Nisi valjda mislio da će je naš mladi Brus odmah povaliti na pod?

Lice rančera pobele kao kreda. Već je hteo da reaguje kad ruka njegove žene čvrsto stisnu njegovu. – Ćuti, Džoše!

– Ona je pametna žena, momče – javi se Hartman. – Zbilja, kako se zovete?

Rančer duboko uzdahnu – Ja sam...

– Najpre dame – prekide ga Hartman.

– Ona je moja žena Dženi. Ja sam Džoš Šeldrik.

Vođa bande se osmehnu kad mu je pogled pao na umućeno testo. – Ćuj, nema razloga zašto mi svi ne bismo bili prijatelji... je li tako, Dženi? – Pogledao ju je s osmehom, a vodnjikave plave oči su mu šeretski svetlucale.

Žena potvrdno klimnu glavom. – Tako je.

Hartman zadovoljno protrlja ruke.

– Odlično. Džoše, kako bi bilo da nam pripremiš kafu?

Šeldrik se nekoliko seknudi dvoumio, a onda je požurio da ga posluša. Hartman ga potapša po ramenu. – Zaista si brz kad ti se nešto naredi. Vidim već da ćemo se dobro slagati.

Rodni je počeo da šeta po kući s ciljem da nešto pronađe, što izaziva prigušeni bes u rančeru. Prateći Rodnija pogledom, vođa bande reče. – Noćas ćemo ostati da spavamo ovde, Džoše. – Namignuo je Torntonu, koji mu je na isti

način odgovorio i pokretom glave pokazao na ženu.

Videvši znake koje su dvojica bandita jedan drugom uputili, Dženi uzdrhta. Slutila je da će se nešto dogoditi.

Uskoro je kafa bila gotovo i Šeldrik ih posluži kao što se služe ugledni gosti. Srčuci kafu, Hartman uzviknu. – Rodni!

– Da, Alane – javi se ovaj, prilazeći mu. U ruci je držao otčepljenu bocu brendija. Bilo je očigledno da je iz nje potegao nekoliko dobrih gutljaja.

– Daj ovamo – naredi mu Tornton, pružajući levu ruku.

Pre onog incidenta s revolverom Rodni bi se tome možda usprotivio, ali sada je dobro znao s kim ima posla. Zato je predao bocu Torntonu, koji je nalio dosta pića u svoju kafu. – Hoćeš li i ti malo? – upita Hartmana.

– Neću. To kvari ukus kafe.

– Daj meni malo – javi se Orton, stojeći sasvim blizu Dženi. Pružio je ruku sa šoljicom, namerno se očesavši o njene čvrste butine. Tornton prinese grlić boce. – Reci kad je dosta.

Orton je čekao, gledajući tečnost kako klokoće, a onda je digao grlić. – Dosta je.

– Brus – obrati mu se Hartman. – Ti i Rodni namirite konje čim budete završili s kafom. U štali ima sena i zobu u izobilju.

– Pretpostavljao sam da ćemo ih ostaviti kada budemo nabavili odmorne konje, Alane – reče Orton, malo začuđen. – Zašto onda da ih hranimo?

– U štali ima dva dobra konja, shvaćaš?

– Naravno.

– Lepo. Njih će uzeti Tornton i Rodni. Ja imam svog ždrepcu, a pretpostavljam da će tvoj konj ujutru biti odmoran i sposoban za put.

– Možda – prihvati Orton, ali njegove reči nisu zvučale ubedljivo.

– Stvar je u tome – objasni Hartman – da možda nećemo tako brzo doći do odmornih konja... možda tek kasnije pre podne, a ja bih voleo da dotle već budemo daleko.

Orton klimnu glavom i pozva Rodnija. – Hajdemo.

– Evo idem. – Rodni spusti na sto šolju.

Dženi je bila zauzeta poslovanjem oko štednjaka, ali joj ipak nije promakla nijedna reč. Grozničavo je razmišljala ne bi li našla neki izlaz iz naoko beznačajne situacije. Iste misli opedale su i njenog muža. Nešto od toga mora da se videlo na njihovim licima, jer ih je vođa bande ozbiljnim glasom upozorio.

– Ako bilo ko od vas dvoje pokuša neku glupost, to će biti njegov poslednji pokušaj. Činjenica je, rančeru, da mi od tebe nemamo neke velike koristi, jer ćemo ujutru nastaviti put, pa iz toga sam izvuci zaključak. Ono što čoveku ne treba, toga se lako otarasi, dakle...

– Nemojte mu učiniti nikakvo zlo, molim vas! – zavapila je Dženi u očajanju.

Hartman laktom munu Torntona, pa upita. – Lepo. Šta će biti ako vas poslušamo?

– Ja ću... učiniću sve što vi...

– Dženi! – povika muž izgubljeno.
– Želiš li da budeš mrtav? – upita ga ona.

On proguta vazduh. – Ne.

– Onda zaveži – reče Tornton, ošinuvši ga pogledom.

Hartman dotače ženu po ruci. – Ako sam dobro čuo, vi rekoste...?

Duboko je i šumno udahнула. – Učiniću sve što kažete – ponovila je.

– To je prava žena, zar ne, Torntone? – nasmeja se bandit.

– Boga mi jeste.

Šeldrik se gušio od muke. Dao bi život, samo da ne diraju njegovu Dženi. Ali šta je mogao da učini? Ništa. Mogao bi biti mrtav i da opet bude kako oni hoće.

Hartman se okrenu Torntonu – Idi da proveriš šta rađe ona dvojica kod konja. Povedi i njega sa sobom... – pokaza palcem na rančera.

– Ne! – vrisnu Šeldrik.

Tornton ga gurnu. – Izlazi ili ćemo te izneti mrtvog. Jasno?

– Džoše, molim te – promucala je Dženi.

Rančer se bespomoćno okrenuo i pognutih ramena ćutke izašao, a Tornton za njim. Kada su se vrata zatvorila, Hartman započe igru. – Pametan je čovek taj Džoš, zar ne, Dženi? – Gledao ju je kao što kobac gleda svoj plen.

– Ako vi tako kažete, onda je tako.

On je zadovoljno klimnuo glavom – I vi ste pametni. Da, da, vrlo pametni. Volim pametne i razumne žene. Čujte, šta takva prava lutkica radi s tipom kao što je ovaj prokleti naseljenik? Baš bi me interesovalo da to znam!

– On je čovek dostojan poštovanja – odvratila mu je resko.

– Mislite? – Hartman malo začuta pa nastavi. – Došao je sa Istoka, zar ne?

– Da.

– A vi, Dženi? – dodirnuo je po mišici, pa nastavio da prstima šeta po ženinoj ruci.

– Iz Teksasa.

– Lepa je zemlja taj Teksas. Tamo sam doživeo nekoliko zaista divnih avantura. U Teksasu izgleda žive temperamentne žene. Jeste li i vi vrele krvi, Dženi? – Njegove ruka sada je počivala na is-pupčenom delu bluze.

Dženi duboko uzdahnu. Želela je da mu zarije nokte u lice i da mu na obrazi-ma ostavi duboke krvave brazde, kojih će se uvek sećati, ali je znala kako bi on na to reagovao. Zadrhtala je i ukočila se kada joj je zavukao ruku u razrez bluze. Njegova široka šaka obuhvatila je jedre grudi i počela ih stiskati. Dženi oseti kako joj u grlu stoji džinovska knedla, koja joj ne da da jaukne.

Bože, pomози nam, pomisli u sebi.

* * *

Toga dana, kada je naišao na pobijenu poteru, Dok je kasno popodne prešao široku Savansku reku i ostavio je za sobom. Sledećeg dana, negde oko da popodne, zastao je i prilegao, jer je u neposrednoj blizini začuo pucanj. Puška, pomislio je. Onda odjeknu još jedan.

Pucnji su dopirali iza jednog uzvišenja, udaljenog oko dvesta metara. Šunjajući se od zaklona do zaklona, Holidej se pognut uputio u tom pravcu. Došavši

do vrha provirio je iza jednog žbuna i ugledao čoveka, koji je klečao pored ubijenog jelena. U pitanju je, dakle, lovac, ali ni čovek u lovu nije morao biti prijateljski raspoložen.

Zbog toga je Dok ostao u zaklonu neko vreme, prelazeći pogledom po celom vidikovcu, kako bi proverio da li u blizini ima još nekoga, ali nikoga nije opazio. U tom trenutku lovac se uspravio. Vitak mladić, pomisli Dok.

S neskrivenim čuđenjem na preplanulom licu Din Beri je stajao iznad svoje lovine i netremice zurio u moćnog mušjaka, kojeg je ulovio. Bio je to njegov prvi jelen te veličine. Ispostavilo se da je Zek Katler bio potpuno u pravu, pomislio je. Ova travna i mestimično šumovita prerija bila je raj za srne i jelene. Pitao se šta će Zek reći kad se pojavi s tim fantastičnim rogovima, a još više šta će reći gazda i njegova žena. No pri pomisli na Dženi Šeldrik oduševljenje mu malo splasnu. Znao je da ona mrzi bilo kakvo ubijanje.

Seo je na zemlju. Zavukao je ruku u džep kožne jakne i izvadio duvankesu. Drhtavim rukama od uzbuđenja počeo je da zavija cigaretu. Propušio je pre nekih četiri meseca, ali nije postao neki strastven pušač. U stvari, pušenje mu se čak nije ni svidalo, ali je želeo da bude u svakom pogledu zreo muškarac. Kresnuo je šibicu i kada je plamičak prineo cigareti oseti iza sebe neko kretanje. Ruka mu mahinalno polete ka revolveru na levom bedru.

– Nemoj, dečko! – Glas iza njega zvučao je odsečno i odlučno.

Beri zastade u pola pokreta.

– Okreni se – naredi isti glas.

Mladić se polako okrenu. Ugledao je visokog, neobrijanog čoveka u pohabanom građanskom odelu, koji je stajao desetak metara od njega. Držao je u rukama uperenu pušku.

– Ko ste vi, mister? – upita.

– Čovek koji ne traži svađu i neprilike, sinko – Dok je i dalje stajao s puškom uperenom u Berija.

Na te reči mladić odahnu s olakšanjem. Mada je držao pušku u ruci, nepoznati mu nije izgledao kao neki nasilnik.

Holidej pokretom glave pokaza na odstreljenog jelena.

– Da – potvrdi mladić ponosno. – Spazio sam ga s vrha onog brda tamo... – pokazao je palcem preko ramena. – Tamo sam ostavio svog konja. Zaćuta nakratko pa se predstavi. – Ja sam Din Beri. – Pruži mršavu preplanulu ruku.

– Džon Holidej.

Džordžijanac i mladić se rukovaše. Onda Dok upita – Da li često loviš?

Beri se sasvim opusti i ispriča kako je uzeo par dana odsustva s posla na ranču kako bi mogao zadovoljiti svoju veliku želju za lovom.

– I ja sam pokatkad dosta lovio – reče Holidej. Zaćuta malo pa upita. – Koliko je daleko ranč na kome radiš?

– Oko petnaest milja, ali mi je teško da to precizno odredim, jer sam išao levo–desno. Pošao sam otuda juče, ali se nigde nisam žurio.

– Gaji li tvoj gazda konje?

– Gaji.

– Hoće li mi prodati jednog?

– Nisam siguran – Beri se tek sada namrštio, shvativši da je nepoznati došao pešice. Čudno za preriju.

Džordžijanac pomisli na novac koji mu je preostao. Pedeset dolara. To je možda bilo dovoljno da kupi konja, ali ne i sedlo. Iz toga se mogao izroditi nerešiv problem. – Pretpostavljam da u blizini ima i neki grad? – upita.

– Da – potvrdi Beri, pitajući se nije li Holidej možda begunac pred zakonom, jer je izgledao dosta neuredno i beznačajno. – Hardford.

Džordžijanac klimnu glavom. Čuo je za njega. Bilo je to malo naselje nedaleko od terena kojim je nedavno prošao i o kome mu je jedan putnik pričao kao o idealnom kraju za lov.

– Mislim ipak da će vam gazda prodati jednog konja – uteši ga mladić posle kratkog razmišljanja. Nije video razloga da to Šeldrik ne učini.

Džordžijanac se počesa po bradi. – Hoćeš li me povesti tamo?

Mladić pogleda došljaka, a onda svoju lovinu. Imao je ono što je želeo i dalje motanje po okolini samo bi nepotrebno odložilo njegov trijumf pred Zekom Katterom.

– Naravno – rekao je – ali bih hteo da rogove ponesem sa sobom.

– Razume se – Holidej se diskretno osmehnu. – Samo bi budala ostavila ovakav trofej. Njime možeš da dokažeš kako si pravi lovac. – Razumeo je mladićevo oduševljenje, setivši se sopstvene mladosti. – Ti rogovi su verovatno najlepší koje sam ikada video – dodao

je iskreno. – Srećan si što si naišao na takav primerak.

– Čekajte samo dok Zek vidi! On radi sa mnom na istom ranču.

Din Beri je kleknuo pored jelena i izvuкао nož iz kanije. Holidej ga je malo posmatrao dok je ovaj obilazio nožem oko jelenovog čela, ne znajući gde da počne. – Jesi li ikada skidao jelenske rogove? – upita ga najzad.

– Nisam – prizna Beri.

– Onda ću ti ja pokazati. – Dok kleče pored Beriја. – Prvi rez moraš načiniti ovde...

Nešto kasnije, kada su rogovi i deo jelenove lobanje bili privezani lasom za sedlo Beriјevog konja, a i najbolji komadi mesa izdvojeni za put, Holidej i njegov mladi poznanik krenuše pešice ka udaljenom ranču. Nisu žurili, jer ni na koji način ne bi mogli stići do ranča pre noći.

* * *

Posle obilne večere, koja je posle dugotrajnog posta Doku izuzetno prijala, u primitivno napravljenom logorištu, Beri zavi cigaretu, a Holidej uze jednu od preostalih cigara. Pre nego što je pripalio, rekao je.

– Pretpostavljam da se pitaš kako to da nemam konja?

– Da, palo mi je to već na pamet – prizna mladić.

– I mislio sam. Čovek ne može, a da ne razmišlja o onome što vidi. – Kresnuo je šibicu i zapalio cigaru. – Pa lepo, sinko, evo kako se to desilo...

* * *

Za to vreme na Šeldrikovom ranču Alan Hartman se brijao. S velikom oprežnošću koristio je rančerov brijač, toliko oštar da bi se jednim potezom moglo prerezati grlo. U to mu priđe Tornton.

– Alane...

– Da?

– Mislim da će Orton eksplodirati ako ne...

– Kasnije – Hartman se zagleda u svoj lik u ogledalu. Smatrao je sebe zgodnim čovekom, a i drugi su mu to govorili.

– Ne verujem da će to tako olako primiti, Alane – upozori ga Tornton zabrinuto.

– Onda mu reci neka dođe da porazgovaramo.

– Dobro – Tornton se okrete.

Dok je potkresivao brkove, Hartmanove misli vratiše se na trenutak kada je ostao sam s Dženi Šeldrik. Pod rukama je još osećao baršunastu mekoću njene kože, a na usnama dodir njenih, širokih i sočnih. U prvom trenutku ona se opirala, ali je on ostao uporan i čvrsto je držao milujući rukom njenu nugu dojku. A onda, kada je već bila tako reći slomljena na njenom se licu ukazao čudan izraz. Kao da na njemu vidi istovremeno i mržnju i strast. No tada je naišao Orton s namerom da ga nešto pita i taj trenutak je prošao.

Brus Orton se ponovo pojavio.

– Hteo si da razgovaraš sa mnom, Alane?

Hartman spusti ruku s brijačem. Lice mu je postalo zagonetna, neprozirna maska. – Ti nećeš valjda činiti nikakve

gluposti, zar ne? – Glas mu je bio mek kao svila.

– Znaš i sam kako je to, Alane – odvrati mladi bandit. – Već dugo niko od nas nije imao žensku. – U glasu mu se osećalo nešto nalik na molbu.

– Naravno da znam, Brus. – Hartman ispljuska hladnom vodom lice. – Ali kasnije, malo kasnije. – Upro je prst u svoje grudi. – Ja dolazim prvi, a onda Tornton. Ti i Rodni možete vući kocku ili se na drugi način pogoditi ko će biti sledeći.

Orton ga je tmurno gledao. Očigledno mu se vođin predlog nije mnogo svidao.

– U redu? – upita Hartman, navlačeći košulju.

– Naravno da je u redu.

– Onda dobro. Ti i Rodni pođite u jednu dužu šetnju.

Orton poslušno klimnu glavom. – Da li da sa sobom povedem i Šeldrika? – upita.

– Razume se i njega. Svež vazduh će mu koristiti. – Ugurao je krajeve košulje u pantalone. – Viknućemo vam kada bude vreme da se vratite.

Orton se okrenu i izađe, besneći u sebi. Ušao je u veliku kuhinju, koja je služila i kao dnevna soba, gde je zatekao Rodnija naslonjenog na veliki kameni kamin. Šeldrik je sedeo na stolici, a njegova žena na prostranoj sofi.

Ne okolišeći, mladi bandit se obrati Rodniju. – Hartman želi da malo prošetamo, Rodni.

Rodni je već bio crven od popijenog brendija. – Napolju će biti hladno – primetio je.

– S toliko popijenog brendija ne bi ti bilo hladno ni na severnom polu – dobaci Tornton, pušeci tanku cigaru, koju je našao.

– U redu – popusti Rodni, pošavši da potraži svoju vunenu jaknu.

Orton se obrati rančeru. – I ti, seljo, pođi i ti.

Šeldrik se trgao i ukrutio. Znao je šta će se desiti njegovoj ženi kada ostane sama s dvojicom bandita. Kada je Hartman ušao u kuhinju on je povikao očajnički. – Kakvi ste vi to ljudi?

– Kakvi smo mi ljudi? Mi smo ljudi koji ne vole da šetaju po zimi sa svojim drugovima – odgovori Hartman i namignu Dženi koja izbeže njegov pogled.

Šeldrik se zagleda u svoju ženu, čudeći se što ona ne plače, ne protestuje i ne moli. Pretpostavljao je da bi u takvoj situaciji svaka časna žena pala na kolena i sklopljenih ruku zamolila da je ostave na miru. Njegova Dženi je, međutim, sedela na sof i nema i nepomična.

Hartman se glasno nasmija. – Tvoja žena ne izgleda baš mnogo uplašena, zar ne, seljo? – žmirnu preteći očima. – A sada se čisti! – Pogledao je Dženi, koja je smelo dočekala njegov pogled. Ona je u sebi već odlučila da sve prihvati onako kako joj je sudbina namenila.

– Dženi... – prošaputa njen muž.

Pogledala je svog muža u oči, netremice, bledog lica, skoro nezainteresovanog, kao da ga ne vidi. Izgledala je kao da je u transu. – Pođi s njima, Džoše – rekla je.

Rančer je s nevericom zavrteo glavom. Bio je zbunjen. Kada je, saplicući

se, izašao iz odaje, Hartman se glasno nasmija.

– Šta kažeš na ovo, Torntone?

– Ništa – promrsi Tornton, zureći s iznenađenjem u Dženi Šeldrik. Još pre kratkog vremena nije ni pomišljao da će se tako nešto desiti. Ona mu nije izgledala kao pohotljiva žena. Ali očigledno čovek po nečijem spoljnjem izgledu ne može uvek zaključiti kakav je. Neke žene, koje je poznao, ostavljale su utisak da ne znaju da sastave ni dve reči, ali su u ljubavi bile temperamentne i neobuzdane. Možda je to bio slučaj i sa ženom ovog naseljenika.

Hartman priđe Dženi. – Hajdemo, šeceru.

Ona mu je pružila ruku, koju je vođa bandita prihvatio. Zatim ga je povel prema spavaćoj sobi, a Hartman je poslušno pošao za njom, noseći u drugoj ruci upaljenu svetiljku.

– Ne mogu da te pročitam – obratio joj se, zatvarajući vrata za sobom.

– Nemoj ni da pokušavaš – odgovorila mu je, dodirnuvši ga vrhom prsta po bradi. – Jednostavno prihvati stvari onakve kakve su.

Govorila je tako prirodno i uverljivo da su skoro sva urođena opreznost i nepoverenje koje je on gajio prema nepoznatim osobama odjednom iščezli. Pa ipak, kada je otpasao opasač s revolverom, bio je dovoljno oprezan da ga ostavi podalje od kreveta, van domašaja njene ruke.

Dženi se osmehnula banditu i naredila sebi da se ponaša onako kao što se nikada do tada u životu nije ponašala.

Ipak je postojao način, mislila je, da ona i Džoš iz ove noći izađu živi. Da bi to postigla morala je da se pretvara kako joj se vođenje ljubavi s Hartmanom dopada. Nije imala nikakvih iluzija o tome šta će joj se dogoditi ako joj ne pođe za rukom da ga zavarava... I ona i njen muž biće ubijeni. A dotle, kada se Hartman zasiti morala bi istrpeti svakog od njih po redu.

Hartman se nadneo nad nju i poljubio je u usta. Ona mu je žestoko uzvratila.

On se odvoji od nje za trenutak. – Ti si kanda prava vatra, šećeru – rekao je.

– Volim pravog muškarca – odvratila je.

– A onaj tvoj gazda nije pravi, je li? – Bandit joj priđe i zagrlivši je, poklopi joj grudi šakama.

– Nije kao ti – rekla mu je mekim glasom.

Hartman nastavi da je miluje po prsima.

– Svuci me – pozvala ga je.

Počeo je da joj otkopčava dugmad na haljini, ali se zapetljao. Želja u njemu rasla je kao plima i činilo mu se da otkopčavanje i svlačenje traje suviše dugo. Konačno je i poslednji komad odeće pao s nje i ona se našla pred njim potpuno naga. Uhvatio ju je za ruke, odmaknuo malo od sebe i proždirao očima njena topla, zaobljena bedra, bujne grudi sa vrhovima nalik na zrele masline i dugu kosu koja joj je padala po ramenima. Onda ju je snažno obgrlio i promuklim glasom rekao. – Hajde, šećeru.

Bilo joj je jasno da joj se neće pružiti prilika za ono što je naumila pre nego što sve bude završeno.

Kasnije, kada se ljubavni žar u njemu stišao, Hartman se okrete na bok. Na oči mu se navlačio san kada ga je trglo energično kucanje na vratima.

– Da, ko je? – promrmljao je.

– Ja sam, Alane – čuo se Torntonov glas.

Dženi obuze užas. Uхватила je Hartmana grčevito za ramena. – Nemoj ga pustiti!

– Ali moram.

– Zar ti nisam bila dobra? – upitala je. Biti uzeta od čoveka koji joj je, uprkos svoje surovosti, prišao kao ljubavnik i koji je, na njeno gnušanje nad samom sobom, postigao da ona u tome uživa, bilo je jedno. Nešto sasvim drugo bilo je kada ti je u svesti izvesnost da pred vratima stoji red požudnih mužjaka.

– Najbolja što se može zamisliti – odgovorio je iskreno.

– Onda me povedi sa sobom. Budimo samo ti i ja. Ja ću biti tvoja ženska.

Hartmanu se ta ideja dopala, iako je znao da bi tako nešto značilo sukob s njegovim ljudima i neprilike u bandi.

– Evo, odmah izlazim Torntone – rekao je.

Tornton se udaljio niz hodnik, trupćući čizmama.

Dženi obuze osećaj olakšanja. Skoro radosnim glasom rekla je. – Nećeš žaliti zbog ovoga!

– Nadam se da neću – odvratio je. Onda je ispružio ruku prema podu, gde je bacio svoju košulju. Kada se mašio

za džep da uzme duvankesu, Dženi je kliznula na drugu stranu kreveta, pa zgrabivši opasač s revolverom, izvukla iz futrole teški kolt. Okrećući se prema krevetu, zapela je obarač.

Metalni zvuk odjeknu u tišini sobe veoma glasno. Na Hartmanovom licu ukazala se zaprepašćenje.

– Prokleta, lažljiva kučko! – prosiktao je.

Držeći teški kolt obema rukama Dženi je ciljala pravo u njegove grudi.

– Ne miči se! Umem da pucam iz ovoga – opomenula ga je, ali joj je glas podrhtavao.

Bandit klimnu glavom. Žena koja je tako vešto i ubedljivo znala da se pretvara i odglumi ljubavni čin, kao ova, bila je bez sumnje sposobna i spremna na sve. Premišljajući šta da čini, progovorio je. – Moram da ti priznam, šećeru, da si bila zaista uverljiva... Bilo je bez greške. – Zaćutao je malo pa nastavio. – Ali, da li je to zaista bila samo gluma? Ne, ne verujem u to.

– Okreni se – naredila je Dženi, mrzeći samu sebe zbog onoga što je učinila, a još više prezirući sebe zato što ju je naterao da oseća ono što nije želela.

Bandit je slutio šta žena namerava. Mada je pomisao da će ga udarcem po glavi onesvestiti izgledala neverovatna, bilo je to ipak nešto mnogo bolje nego dobiti tane teškog kalibra u grudi.

– Hajde, okreni se! – ponovila je Dženi, prilazeći bliže krevetu i podrhtavajući od pogleda njegovih očiju.

Poslušao ju je. Kada se okrenuo Dženi je zamahnula koltom i iz sve snage

munjevito spustila cev teškog revolvera Hartmanu na glavu. Oštar nišan na vrhu cevi razrezao mu je kožu i krv je pocurila. Bandit zastenja i sruši se na krevet. Za trenutak Dženi je pomislila da ga je ubila, ali je onda videla da mu se grudi lagano dižu i spuštaju i to ju je umirilo. Mada ga je iz dna duše mrzela, nije mogla podneti pomisao da bude ubica.

Zatresla je glavom kako bi se pribrala, a onda je počela poluglasno da šapuće samoj sebi kako mora biti hrabra i pribrana, jer je glavna opasnost još bila pred njom. Obukla se što je brže mogla i na prstima prišla vratima. Hartman se pomerio i nešto promrmeljao. Dženi mu žurno priđe i još jednom ga tresnu drškom revolvera po glavi. Onda je, zadihana od uzbuđenja, otključala vrata i provirila.

U velikoj dnevnoj sobi stajao je Tornton i ljutitog izraza lica zurio u vatru. Obe ruke držao je na širokom rubu kamina. Ženski glas, koji je u tom trenutku odjeknuo, presekao ga je po stomaku.

– Ako takneš revolver, mrtav si!

Tornton se ipak brzo pribrao. – Ni na kraj pameti mi ne pada, gospođo – rekao je. Pretpostavljao je kako se žena dočepala revolvera. Alan Hartman je, dakle, bio uspavan.

Dženi nastavi smrtno ozbiljnim glasom: – Ne pomeraj se! Drži desnu ruku tamo gde je. A sada pruži levu i izvuci revolver iz futrole.

On posluša i klimnu glavom.

– Sada ga baci na pod.

Tornton je grozničavo razmišljao. Ako bi pokušao da naglo prebaci revolver u desnu ruku, žena bi ga, ma kako bila nevešta u ciljanju, s ovog rastojanja ipak pogodila. A to mu se nije dopadalo. Odlučio je da poslušaa. Revolver pade.

– Dobro – rekla je Dženi, osećajući kako joj je kamen pao sa srca.

– Je li u redu, ako se sada okrenem, gospođo? – glas je zvučao mirno, skoro ravnodušno.

– U redu je. Ali ostani gde si i drži ruke visoko!

– Budite bez brige – Tornton se okrete i osmehnu se kada joj je video lice. Izgledala je kao sve žene posle ljubvnog čina.. malo rumena i meka. – Nadam se da je Alan uživao u vama – dodao je. – Ali ne znam šta ste mu učinili posle toga.

Usne su joj podrhtavale, ali je kolt i dalje ostao uperen u bandita. – Pozovi ostale unutra – naredila je. On se kolebao i ona resko ponovi. – Pozovi ih ili ću te ubiti!

Tornton priđe vratima i Dženi odjednom shvati kako bi on to mogao iskoristiti i pobeći. – Stani! – rekla je.

Poslušao ju je. Ona je oprezno obišla oko njega i otvorila vrata. – Pozovi ih odatle gde stojiš. Čuće te.

Tornton sklopi šake oko usta kao u trubu i viknu.

– Hej, momci! Dodite i navalite! – Glas mu je odisao veselošću. Lupež je očito imao smisla za humor.

– Idi sada tamo i stoj mirno – naredi mu Dženi, pokazujući revolverom udaljeni ugao sobe.

– U redu, u redu, ali oprezno s tim pištoljem. Nemojte da slučajno opali!

– Moli Boga da ne opali namerno! – Dženi odjednom oseti kako joj se vraća snaga. Onda začu bat teških koraka i glasan smeh.

Njih trojica, Šeldrik ispred ostalih, nahrupiše unutra. Tornton ih dočeka oštrim povikom. – Ne pravite gluposti, jeste li čuli? – Bojao se da bi Orton možda pokušao da potegne revolver ne bi li izmenio nepovoljnu situaciju. Ali mladić je bio dovoljno mudar. Letimičnim pogledom obuhvatio je prostoriju, shvatio šta se desilo i stao kao ukopan.

Dženi je sačekala da se galama stiša, a onda napetim glasom naredila. – Džoš, makni se dalje od njih!

Njen muž ju je poslušao i stao u stranu. Jedva je mogao da poveruje u ono što je video. Dženi, njegova Dženi, držala je revolver uperen u Torntona! Da je minut ranije umro ne bi poverovao da je tako nešto moguće!

U želji da predupredi neželjen ishod, Tornton dobaci. – Momci, i sami vidite u kakvom smo sosu. Bolje bi bilo da otpašete opasače.

Još više pijan od hladnog vazduha, Rodni je izgledao kao da nikako ne može da shvati šta se desilo. – Šta, do đavola... zaustio je.

– Zaveži, pijana budalo! – ciknu Tornton, bojeći se da ovaj ne načini glupost koja bi njega mogla stajati života.

Orton munjevito izvuče Rodniju revolver iz futrole i pusti ga da padne na pod.

– Je li sada u redu, gospodo? – upita Tornton.

– Da, u redu je – Glas Dženi je neprijetno podrhtavao. – Ali biće sasvim u redu tek kada i on baci revolver.

Orton klimnu glavom u znak da je razumeo. – Ne brinite, neću učiniti ništa glupo – ruke mu pođoše do kopče opasača.

Kada je opasač s revolverom pao na pod, Dženi se obrati mužu. – Džoš, kupi oružje.

Šeldrik ju je brzo poslušao, a onda je s revolverom u desnici ljutito osmotrio trojicu bandita. Procedio je. – Gde je Hartman?

Tornton se razuzdano nasmeja. – Šta misliš? Gde bi mogao biti?

Rančer se okrenu, gnevno stisnuvši usne i uperi kolt u Torntona.

– Ne, nemoj! – povika Dženi. – Hoću da budemo kao oni!

Šeldrikovo lice se izmeni. Spustio je cev revolvera nekoliko santimetara. Ipak, i dalje je bio smrknut. Krupne graške znoja orosiše mu čelo. – On je u spavaćoj sobi, je li tako?

– Jeste – odgovori Dženi kratko.

– Onda će biti bolje da pogledam šta je s njim.

Zastao je na vratima spavaće sobe. S neizmernom mržnjom pomislio je na ono što se u toj sobi desilo, ali mu je krik besa zastao u grlu. Za ovo Hartman mora umreti. Laganim korakom prišao je do kreveta, digao ruku i nanišanivši banditu u glavu, povikao.

– Umri, ubico!

* * *

Odjednom je odjeknuo praskav pucanj revolvera i rančer je kao opčinjen gledao u malu crnu rupu, koja se iznenada otvorila na pokrivaču. Prstom u kome više nije bilo ni trunke snage pokušao je da pritisne okidač, ali taj pritisak jedva da je bio jači od blagog dodira. Onda se ispod pokrivača pojavila Hartmanova ruka i zgrabila cev kolta, okrećući ga na drugu stranu u trenutku kad je iz njega bljunuo plamen.

Rančer oseti snažan, vreo bol u prsima. Hartman još jednom opali iz svog deringera i to tane pogodilo je Šeldrika tačno između očiju.

Pucnji iz dva revolvera otkrili su Dženi da je u spavaćoj sobi nešto pošlo naopako i ledena ruka užasa steže joj srce. Tornton i druga dva bandita znali su tačno šta se desilo: Hartman je u pravi čas došao sebi, ali se pravio onesvešćen dok mu Šeldrik nije došao nadohvat ruke.

Dženi je znala da je od tri pucnja samo drugi ispalio njen muž. To joj je govorilo da mora pobeći ili će biti ubijena. Stoga je postupila sa hladnokrvnošću koja je iznenadila Torntona, koji je verovao da će se žena potpuno izgubiti. Umesto da ispusti revolver i brizne u plač, što je bandit očekivao, ona mu naredi. – Dođi ovamo! Hodaj unazad! Brzo!

Bandit ju je poslušao. Znao je da je samo malo potrebno da žena pritisne obarač. U tom trenutku na vratima se pojavio Hartman. Dženi mu glasom koji se jedva probio iz grla, rekla. – Ostani

gde si! – Pritom se zaklonila iza Torntona.

Hartman se trgao. Bio je siguran da je može pogoditi. Ali tu je bio Tornton, čiji je izraz lica, uz svu njegovu surovost i bezobzirnost ipak delovao na njega.

– Nemoj! – zamolio ga je kompanjon uplašeno.

– Dobro – popusti Hartman pa doda.

– Gospodo, tvoj stari je mrtav.

Žena ne odgovori.

– I šta ćemo sad? – upita Hartman malo mirnijim tonom.

– Baci revolver!

Bandit odmahnu glavom. Ni na kraj pameti mu nije bilo da se razoruža i svoju sudbinu položi u ruke uplašene i izbezumljene žene.

– Baci revolver – ponovi Dženi – ili ću ovome ispred sebe prosvirati kuršum kroz leđa, a pobiću i ostale.

Odjednom otrežnjen pred opasnošću, Rodni očajnički povika. – Do đavola, Alane, nećeš valjda dopustiti da nas ova luda pobije?

Njegovom vapaju pridružio se i Tornton. – Baci revolver! Ona se ne šali!

– U redu – reče Hartman tobož kolebajući se, mada je u sebi već bio odlučio da se privremeno pokori, tražeći šansu kasnije. Kolt mu kliznu iz prstiju.

Dženi duboko uzdahnu. Morala je pobeći odavde. Nije važno kuda, samo što dalje od svega što ju je podsećalo na najstrašnije trenutke njenog života. Noć je bila mračna i pružice joj neophodno utočište.

Oštrim glasom obratila se Rodniju i Ortonu. – Maknite se tamo, u onaj ugao!

Banditi je poslušao i bojažljivo odoše u ugao, držeći ruke visoko dignute, iako ona to od njih nije tražila. Dženin pogled kliznu do izlaznih vrata i ona je, sada već sigurna u svoj spas, nešto čvršćim glasom naredila Torntonu: – Pođi prema vratima... polako.

– Odmah – poslušao je ovaj. – Samo budite pažljivi s tim đavoljim revolverom.

– Bezbedan si ako ostali ništa ne pokušaju.

– Alane – zacvili Tornton, čije se lice iskrivilo od straha – molim te...

– Ne brini. Neću učiniti ništa glupo – obeća Hartman.

Tornton je već bio prišao skoro do vrata, a ona, zaklonjena iza njega, držala mu je revolver neprekidno pritisnut na leđa. Tornton joj je služio i kao štit za slučaj ako bi neko pokušao da je iznenadi. Nestrpljiva da se što pre dokopa noći, pružila je ruku ka vratima i prsti joj napipaše ručku kvake.

– Biću napolju – rekla je s ciljem da zavara bandite o svojim pravim namerama. – Ubiću svakoga ko bude samo nos promolio kroz vrata!

– Da, da, naravno – potvrdi Hartman, koji je sada već bio siguran da žena neće pucati na njih.

Jedan munjevit pokret i Dženi je nestala, a vrata su se za njom uz tresak zatvorila.

Hartman zakorači u dnevnu sobu.

– Prokleta kučka! – pocio je kroz zube, nezadovoljan sobom. Ovo je bila jedna od najglupljih opasnih situacija u koju je upao.

– Jeste kučka, ali vrlo privlačna kučka – primeti Tornton s prizvukom divljenja u glasu. Za njega je držanje Dženi bilo vrhunac ne samo ženske lukavosti nego i prave habrosti koja je ulivala poštovanje.

– Jeste. – Hartman odjednom primeti da je go. – Zgodna i pametna.

– Šta sada, Alane? – upita Orton.

– Pitanje je na mestu – odvrati vođa bande. – Razmisliću dok se budem oblačio. Pričekajte trenutak!

Ubrzo se vratio iz spavaće sobe, gurajući krajeve košulje u pantalone. – Do sada je imala dovoljno vremena da pobegne odavde – rekao je.

No Rodni nije bio sasvim uveren da se žena udaljila od vrata. Sumnjao je da ih možda vreba, kao što je pretila.

– Možda je tu, spremna da prosvira kuršum prvome koji se pojavi – promrmlja.

Tornton odmahnu glavom. – Alan je u pravu. Ona je pobegla i što se nas tiče treba da je zaboravimo.

Orton ljutito opsova. – Kuda li je samo otišla...

– Možda će se uputiti prema gradu – reče Tornton.

– Da – složio se Hartman, uzdahnuvši. – To znači da će obavestiti šerifa i možemo onda očekivati da nas policijski psi ponovo jure. Ta drolja me je prevarila kao niko do sada – uz krajnji napor priznao je svoju grešku. – Moramo što pre odavde.

Rekavši to, vratio se u spavaću sobu i uzeo s kreveta svoj mali pištolj. Pogledao je telo mrtvog rančera na podu

i kiselo se osmehnuo. Onda je zadigao nogavicu pantalona i zavukao deringer u specijalnu futrolu u sari desne čizme.

* * *

Kada je istrčala iz kuće, prva pomisao Dženi je bila da bezglavo pobegne što dalje u mračnu noć, ali kada je preskočila ogradu od živice i našla se na obližnjem pašnjaku, legla je na zemlju i šćućurila se u visokoj travi.

Priberi se, Dženi, priberi se, rekla je sebi. Stani, predahni i dobro razmisli. Nije mudro pobeći daleko u divljinu, a može biti i opasno. Nije sa sobom imala ni hrane ni ćebadi koja bi je štitila od zime.

Ali koliko će dugo banditi ostati u njejoj kući? Po odlomcima razgovora znala je da beže iz Floride, gde su opljačkali neku banku. To je značilo da ne smeju dugo da se zadržavaju.

Počela je da drhti, jer je tanka haljina na njoj bila slaba zaštita od hladnog noćnog vazduha. Morala je naći neki zaklon od hladnoće koja je već počela da je štipa po licu i telu. Ali gde da nađe skrovište?

Sem kuće postojala je još samo jedno mesto: štala. Ali otići u štalu bilo je rizično, jer šta ako zaspi, a banditi odluče da rano krenu? Da li od hladnoće ili od gađenja pri pomisli na sudbinu koja bi je snašla, ako bi je banditi našli, Dženi ponovo uzdrhta. Ustala je i nekoliko puta mahnula rukama, a onda ih pritisnula uz telo. Smirivši se malo, prišla je bliže kući, znajući da je u mraku niko ne može videti.

Tek što se približila ogradi ugledala je kako su se vrata otvorila i na njima se pojavio jedan čovek. Držao je svetiljku u ruci i osvrtao se oko sebe, kao da očekuje da ga svakog trenutka pogodi kuršum ispaljen iz mraka. Bio je to Rodni. Zatim se pojavio Orton. Njih dvojica zajedno predoše preko dvorišta i uđoše u štalu. Dženi odahnu, zadovoljna zbog svoje odluke.

* * *

Povukavši u stranu tešku rezu i otvorivši vrata štale, Rodni reče. – Pitam se, nije li možda, nekim slučajem ovde, Brus?

Orton sleže ramenima.

– Moguće je, ali ipak sumnjam. U svakom slučaju pogledaćemo. Gospode Bože, šta mi je izmaklo iz ruku! – uzviknu, pomislivši na lepu rančerku.

– Znam šta osećaš – reče Rodni. – I ja sam voleo mlade i sveže žene. – Zakačio je fenjer na dugačku kuku, načinjen od žice i obojica počеше da se osvrću po štali. – Nije ovde – konstatova Orton posle nekoliko trenutaka.

Malo kasnije pridružio im se i Alan Hartman.

– Jeste li već gotovi? – upita.

– Još samo malo, Alane – odvrati Orton, ali mu je glas zvučao nekako šuplje. Vođa bande je znao razlog takvog Ortonovog držanja i pomislio je da će biti bolje ako se stvar odmah raščisti.

– Bio sam malo grub – priznao je, osmehujući se. Spustio je ruku prijateljski mladiću na rame.

Orton se na taj gest nasmešio kao kućence koje bi želelo da zadovolji svog

gazdu i s izvinjavanjem u glasu odgovorio. – U redu je, Alane. Razumem kako je to.

U to je u štalu ušao i Tornton, noseći vreće pune hrane. – Čujte vas dvojica – reče Hartman. – Kako bi bilo da zaboravite šta se među vama desilo?

– Pa, ne znam... – odvrati Rodni zbunjeno.

Hartman dobaci Torntonu brz pogled koji je ovaj lako razumeo. Vođa bande je od njega tražio da učini prvi korak. To se njemu nije preterano dopalo, ali je pokorno prihvatio Hartmanov zahtev.

– Čuj, Rodni, da ne pravimo gluposti... ne treba da se ljutimo jedan na drugog – predložio je i pružio ruku.

– Dobro, neka bude – prihvati ruku Rodni.

– Odlično – bio je zadovoljan Hartman. – A sada da se čistimo odavde! Smuči mi se kad pomislim na ovaj ranč.

Petnaestak minuta kasnije banditi su odjahali u noć. Dženi Šeldrik je ostala da stoji na svom mestu, osluškujući topot kopita, koji se polako gubio u daljini. Uzdah olakšanja oteo joj se s usana i uprkos silnoj želji da potrči u kuću, ostala je gde je. Možda je to bio samo neki trik lukavog banditskog vođe? Možda je time hteo da je prevari, da je navede da poveruje kako su otišli i kako se neće vratiti? Zbog toga je ostala da sačeka i vidi šta će se desiti. Prošao je jedan čas, a onda još jedan. Bila je to jedna od onih ledenih letnjih noći u ovom kraju i njoj se činilo da će joj se srž u kostima pretvoriti u led. Konačno, skoro sigurna da je opasnost minula, laganim korakom

ušla je u kuću u kojoj su nezvani gosti ostavili upaljenu lampu. Osvrnula se po dobro poznatoj prostoriji, a zatim se uputila do spavaće sobe, gde je ležalo telo njenog muža. Smrt je na lice Džoš Šeldrika utisnula pečat zaprepašćenja i patnje. Pri pogledu na malu crnu rupu od metka između njegovih očiju Dženi uzdrhta celim telom.

Zatim se okrenula i zaslepljena jednom istrčala iz sobe.

* * *

Dok Holidej oseti da ga neko drma i otvori oči.

– Hej, šta vam je? Jeste li dobro? – glas Dina Berija bio je uzbuđen.

Džordžijanac ga je upitno gledao tek upola rasanjen.

– Vikali ste u snu – objasni mladić, čije se blede lice tek naziralo pri slaboj mesečini.

Dok zatrese glavom. Seti se sna: opet dvoboj s nekim bradatim tipom, a on ne može da iščupa svoje koltove iz futrole... Ali nije želeo da o tome razgovara s Berijem, mada je u njegovom glasu zapazio notu saosećanja. – S vremena na vreme muče me ružni snovi – priznao je. Pružio je ruku da uzme cigaru iz džepa. – Uskoro će jutro – dodao je. – Ja više ne mogu da spavam, ali ti možeš.

– Da li biste popili kafu? – upita Beri i sam rasanjen.

– Ako budeš dobar da je skuvaš.

Beri se osmehnu. – Naravno. – Glas mu je bio malo sanjiv, ali se činilo da je zadovoljan što svom saputniku može učiniti uslugu.

Holidej je pripalio cigaru i odbio nekoliko gustih dimova, a Beri je ustao i prikupivši nekoliko suvih grana, potpalio vatru. Dok je to radio razmišljao je o onome što je prošle večeri čuo. Holidej je imao dosta razloga za osvetničko raspoloženje i gledajući u njegove čelično-plave oči bio je zadovoljan što taj čovek ne progoni njega nego nekog drugog.

Oko pola sata posle izlaska sunca nastavili su put i malo kasnije Beri saopšti.

– Uskoro bi trebalo da stignemo do ranča.

– Odlično – obradova se Dok, nadajući se da će mu rančer Šeldrik prodati konja. – Koliko još imamo da putujemo?

– Još oko milju. Kada stignemo do onog uzvišenja s njega ćete videti rančersku kuću.

– Neću se žaliti – našli se Dok. – Napešao sam se preko mere.

Kada su se popeli do vrha uzvišice Beri pokaza prstom prema kući. – Eno je – reče ponosno. Ali Holidej nije gledao tamo gde mu je mladić pokazivao, već je zurio u tle, na mesto gde je vetrom odneta trava otkrivala голу zemlju.

– Nešto nije u redu? – upita Beri, primećujući čudan izraz na Holidejevom licu.

– Ne, hajdemo – Dokov pogled bio je tvrd i hladan.

Mladić je do tada već zaključio da je Holidej tip koji samo jednom kaže ono što želi da učini ili da učine drugi. Zbog toga nije dalje zapitkivao. Beri je bio veoma mudar za svoje godine. Kada su

prišli bliže kući, namrštio se. – Čudno – rekao je.

– Šta je čudno? – Džordžijanac je još uvek razmišljao o tragovima konjskih kopita, koje je video na vrhu uzvišenja.

– Nema dima iz dimnjaka. Misis Šeldrik je u ovo vreme obično već na nogama.

Berijev glas zvučao je zabrinuto i Holidej je znao da za to ima mnogo razloga: ljudi koje je gonio bili su ovde. Skoro da je osećao njihovo preteće prisustvo u svežem jutarnjem vazduhu. – Pripremi se za iznenađenje – upozorio ga je Holidej, stežući čvršće pušku u ruci.

– Šta hoćete time da kažete?

– Ljudi koje gonim bili su ovde.

– Otkud to znate?

Džordžijanac je pokazao rukom ispred njih. – Pretpostavljam da onaj čovek ne leži napolju na zemlji da bi se nadisao svežeg vazduha.

– Zek! – povikao je Beri i odbacivši vođice svog konja, potrčao je kao bez duše. Holidej je uzdahnio i dohvatio vođice koje je mladić ispustio. Zastavši za trenutak, potapšao je konja po vratu i rekao. – Hajdemo polako, stari moj.

Kada je stigao do tela Zeka Katlera, Din Beri je stao kao ukopan. Telo je ležalo izvijeno u groteskno neprirodnu figuru. Beri je stajao nad njim i zurio očima razrogačenim od užasa. Holidej je bio u pravu! Okrenuo se i pogledao svog pratioca, koji ga je u međuvremenu stigao.

– Po onome što si mi pričao, mislim da ti je taj čovek bio prijatelj – rekao je.

– Da, bio mi je prijatelj.

– Žao mi je, dečko, što se to desilo.

Beri okrenu glavu, očiju punih suza.

– Kakvi su to ljudi, koji su ovako nešto mogli učiniti?

Holidej mu odgovori smirenim glasom.

– Najgori koji se mogu zamisliti.

Dok je govorio, njegova pažnja bila je usredsređena na siluetu jedne žene koja se pojavila na vratima kuće. U ruci je držala uperenu pušku.

– Misis Šeldrik! – povika Beri.

Dženi se na njegov uzvik nije ni pomerala. Stojala je nepomično, bledog lica i staklastih očiju uperenih u pridošlice. Čutala je sve dok Beri nije dotrčao do nje i cepteći od uzbuđenja povikao.

– Misis Šeldrik, šta se desilo?

– Kasnije, Dine – odvratila je. – Ko je on? – upita za Doka.

– Prijatelj.

Ženinim licem preletela je senka straha kada se Dok Holidej uputio prema njima i ona nesigurnim glasom upita Berija. – Jesi li siguran?

– Da, siguran sam.

Holidej priđe sasvim blizu i dotače prstima obod šešira, koji je jedini od odeće na njemu sačuvao prvobitnu elegantnu formu. – Dobar dan, gospođo. Ja sam Džon Holidej.

Žena ga je obuhvatila pogledom i zadržala se na njegovim čeličnoplavim očima. Izgledao je prljav, neuredan i umoran i nedostajalo mu je čišćenje, brijanje i kupanje. Pa ipak, njegov duboki glas zvučao je umirujuće, a oči su gledale prodorno, ali bez traga zla. Ni po čemu nije bio sličan onim ljudima,

koji su noćas od njenog života načinili pakao.

– Ja sam Dženi Šeldrik – predstavila se žena.

Džordžijanac se pažljivo zagledao u njeno lice i zaključio da je ona u posljednjih nekoliko časova preživela užasne muke. Pokazao je palcem preko ramena na mrtvog čoveka u dvorištu. – Pretpostavljam da ste već upoznali Hartmana i njegovu bandu.

U njenim očima pojavilo se iznenađenje.

– Da, ali otkuda vi...

Dok je prekide pitanjem: – Je li još neko mrtav?

– Da. Moj...moj muž. – Pokazala je prema unutrašnjosti kuće. – Uđite da se sklonite sa sunca.

– Mister Šeldrik... mrtav? – promuca Beri.

Odjednom se Dženi Šeldrik više nije mogla obuzdati. Oborivši glavu, počela se tresti kao u groznici. – Da, Dine, mrtav je! – Prodoran jauk oteo joj se iz grla i zario se Holideju kao šiljak noža u srce.

* * *

Jedan sat kasnije sedeli su u kući i pili sveže skuvanu kafu. Deo mučne atmosfere, izazvane tragedijom i očajanjem Dženi Šeldrik odagnao je razgovor i prisustvo smirenog Džordžijanca, koji se posle prvog gutljaja maši džepa i izvadivši cigaru, upitao. – Dozvoljavate li da zapalim, gospođo?

– Naravno – glasio je odgovor. Holidej odgrize vrh cigare i stavi je u usta. Razmišljao je o njenom mrtvom mužu,

„Hartmanovoj bandi” i teškoćama i opasnostima s kojima će se morati uhvatiti u koštac. Ti zlikovci zaslužuju da glavom plate za počinjene zločine. Moraju biti zgaženi kao zmije otrovnice. Onda se obrati ženi.

– Jeste li raspoloženi da porazgovaramo o jednoj važnoj stvari, misis Šeldrik?

– O čemu? – upita ona bezvučnim, ravnim glasom. Oči su joj bile mutne i upale.

Prisiljen da nastavi razgovor, Džordžijanac bespomoćno raširi ruke. – Treba mi konj – reče. Prethodno je već objasnio zbog čega goni „Hartmanovu bandu”, ali nije bio siguran koliko su, u njenom stanju, njegove reči doprle do njene svesti i koliko je iz njih mogla zaključiti o njegovim daljim namerama.

Umeša se Beri. – Mogao bih uhvatiti nekog konja s pašnjaka, ako pristajete, misis Šeldrik.

– Kao što sam vam već rekao – nastavi Holidej – mogao bih vam platiti samo pedeset dolara za konja i...

– Ne treba ništa da platite – prekide ga Dženi.

– Kako to mislite, misis Šeldrik?

– Kažem vam da vas taj konj neće ništa koštati, mister Holideje. Pored toga, dobićete i sedlo.

Holidej zadovoljno klimnu glavom. – U redu. Poslaću vam novac čim stignem bandu i uzmem ono što je moje... to vam obećavam.

Ona se na to osmehnula odsutno, zagledana nekud u daljinu. – Zar zaista mislite da ćete ponovo dobiti vašeg

konja i sve ono što vam je opljačkano, mister Holideje?

– Naravno.

Beri odgurnu stolicu i ustade.

– Onda idem da uhvatim nekoliko konja – reče.

– Mnogo vam dugujem za ovo, misis Šeldrik – govoreći to, Dok je razmišljao o tome kako na ovom svetu ima još dosta iskrenih i velikodušnih ljudi. – Recite mi... ti banditi... jesu li pominjali kuda nameravaju da idu?

– Ne, nisu.

– Baš ništa? Ni ime nekog grada ili, možda, neke oblasti?

Odmahnula je glavom. – Nisu.

Dok uzdahnu. To će mu veoma otežati gonjenje, iako je postojao trag koji će moći da sledi. Ne shvatajući njegovu zadubljenost u misli, Dženi ustade. – Pripremiću vam malo hrane za put.

Pri pominjanju hrane Dok se seti još nečega što će mu nedostajati. Opazivši da je puška koju je Dženi imala u ruci istog kalibra kao i njegova, upitao je.

– Ima li još municije u kući?

– Da, ima. – Prišla je jednom ormariću i otvorivši ga, izvadila sa najniže police jednu praznu limenu kutiju za kafu. Izgleda da ovo nisu primetili – konstatovala je pokazujući niz kartonskih kutija za metke, koje su se nalazile van domašaja pogleda.

– Iz nekih razloga Džoš nije voleo da se municija nalazi na mestu gde se do nje može lako doći i to je sada ispalo dobro. Ja... – ućutala je, gušeći se od jecanja. Prošlo je nekoliko minuta dok se pribrala i mogla da nastavi. – Uzmi-

te koliko god vam je potrebno, mister Holideje.

Džordžijanac se sagnuo i uzeo polovinu kutijica.

– Nadam se da ćete korisno upotrebiti svaki metak! – rekla je Dženi.

– Najverovatnije da hoću, misis Šeldrik. – Holidejevo lice se izmenilo i na njemu se pojavio tvrd, ljutiti izraz. Po prvi put od kako je taj čovek došao na ranč, u Dženi se učvrstilo uverenje da će on možda i uspeti u onome što je naučio. Utoliko bolje, jer će tada i njen jad i patnja biti osvećeni.

Dok se pitao kakva budućnost očekuje sada tu ženu na ovom ranču. Izvesno je da neće biti laka.

Odjednom se začuo topot mnogobrojnih kopita. Džordžijanac izađe i ugleda mladog Berija kako uteruje krdo konja u visoko ograđeni prostor. Svi su konji bili odlični, ali se Dokov pogled zadržao na jednom prsatom zelenku sa krupnim belim pečatima.

– Ovaj mi nekako najviše obećava – rekao je.

– Znao sam da će vam se dopasti, mister Holideje.

Prišla je i vlasnica ranča. – Uzmite kojeg hoćete, mister Holideje.

– Hoćete li da odaberete sedlo? – upita uslužno Din Beri.

– Da.

– Onda pođite za mnom – mladić se uputi ka štali.

Ubrzo zatim Dok je zatezao kolan teksaškog sedla oko trbuha zelenka. Kada se popeo u sedlo, Beri otvorio teške vratnice i ostali konji nestrpljivo pojuriše

napolje, džilitajući se zadnjim nogama. Holidej je morao zauzdavati zelenka da i on ne jurne za krdom. Osećao je pod sobom nabujalu snagu tog ždrepc-a. Konj je lagano i elegantno kaskao i tako, poigravajući se, stigao do rančerske kuće, gde je Holidej sjahao i vezao ga za prečku ispred pokrajnih vrata. U to je na verandu izašla i Dženi.

– Evo vaših namirnica – rekla je, pružajući mu vreću s hranom. – Znam da to nije mnogo, ali su skoro svu hranu odneli Hartmanovi banditi. – Nemoćno je slegla ramenima kao da se pravda i Džordžijanac ponovo oseti sažaljenje i brigu za nju.

– Pa, onda je vreme da pođem – rekao je, gurnuvši vreću u torbu.

Beri mu se približi. – Mnogo sreće, mister Holideje! – Gledao ga je s divljenjem i odanošću.

Dok ozbiljno klimnu glavom.

– Mislim da će mi sreća zaista biti potrebna.

– Hoćete li nam javiti šta...– zausti Dženi.

– Razume se da hoću, misis Šeldrik.

– Sagnuo se da uzme vođice u ruke i pojaše, kada se odjednom nečega setio. Zavukao je ruku u džep pantalona i izvadio šerifsku zvezdu i pružio je Dženi. – Uzmite ovo – rekao joj je, pa videvši izraz čuđenja na njenom licu objasnio.

– Pripadala je šerifu koji je vodio poteru o kojoj sam vam govorio. Možete tu značku predati lokalnom šerifu, a on će već znati šta da učini. – Vinuo se u sedlo i obratio se Beriju. – Očisti što pre možeš onu jelensku lobanju. Uradi

to pažljivo i stavi je na sunce pa će brzo pobeleti. – Ponovo se vratio pogledom na Dženi Šeldrik. U tom trenutku rastanka izgledala mu je i lepa i nesrećna i jadna. Da je mogao, ostao bi par dana da joj pomogne da zaboravi na svoj jad. – Čuvajte se, misis Šeldrik – rekao je, unoseći u te reči sve što je mislio.

– Hoću, hvala vam.

Odjahao je. Dženi Šeldrik i Din Beri stajali su nepomično, ispraćajući ga pogledom sve dok nije nestao iza horizonta. Tek tada je vlasnica ranča progovorila.

– On je hrabar čovek, Dine.

– Jeste – potvrdi mladić. Na licu mu je lebdeo neki čudan – izraz i jedna ideja počela je klihati u njegovim mislima.

* * *

Holidej se ubrzo uverio kako u zelenku koga jaše ima izvrsnog konja. Bila je to brza i izdržljiva životinja, bar koliko i Mig kojeg je Hartman oteo od njega. I municija je odgovarala i njegovoj puški i koltu. Pušku će morati da isproba da bi proverio kako nosi.

Prošla su puna dva časa pre nego što je kod jednog izvora naišao na trag bandita. Pustio je konja da se napije, a onda produžio, dok ga je s leđa grejalo toplo popodnevno sunce. Nešto kasnije, na jednom peskovitom komadu tla ponovo je naišao na trag. Vodio je ka istoku.

Holidej je veoma malo znao o ovom kraju i o predelu kuda je trag vodio. Primetio je samo da je oblast prilično brdovita. Naselja je bilo malo i bila su udaljena jedno od drugog, kao i malo-

brojni rančevi na koje bi naišao. Ipak se nadao da će doći do obaveštenja. Četvorica jahača u grupi bili su lako uočljivi.

Te večeri se ulogorio ispod jedne nagnute stene koja je činila idealnu i prostranu nastrešnicu. Tragovi divljači, čiji se miris svugde osećao, pokrivali su tlo. Pošto je večerao i proverio da li je zelenko dobro sapet, Dok baci nekoliko grana na vatru i pri jarkoj svetlosti počeo da razgleda svoje oružje. Onda je malo vežbao potezanje koltova kako bi ostao u formi. Zatim je ponovo seo i pripalio cigaru. Misli mu se vratiše na Dženi Šeldrik.

Pitao se kako će se snaći kao udovica, prepuštena sama sebi. Mada je pored sebe imala mladog Berija. Ali ta kombinacija je bila pogodna za opasne neprilike. Mlada žena i neiskusni mladić! Ali šta ga se to uopšte ticalo? Umoran, legao je i zaspao, ali laganim snom, uvek na oprezu.

Došlo je jutro, prohladno i s mirisom kiše u vazduhu. Holidej pojaha zelenka, koji je jezdio kao vetar. Morao je čak da ga obuzda da ne juri prebrzo. Bio je zadovoljan, jer će možda doći vreme kada će morati da se osloni na zelenkovu brzinu i izdržljivost.

Zašavši u brdovit predeo s dosta razbacanih šumaraka, pogodnih za zasede, Holidej uspori i nastavi da jaše veoma oprezno, jer banditi nisu više mogli biti daleko ispred njega. Oko podneva zategao je vođice. Žmireći, zagledao se napred, jer je osetio miris dima. Obišao je jedan gusti šumarak i tu sjahao, priti-

skajući šakama ždrepcu njušku da ga slučajno ne bi rzanjem odao.

– Budi miran, mali – obratio mu se umirujućim glasom, jer je zelenko počeo da striže ušima i nervozno podrhtava. Holidej veza uzde za jednu nisku granu i s puškom na gotovs opreznim korakom zađe u žbunje. Posle nekoliko minuta je zastao, a onda odahnuo kada je ugledao jednog čoveka pored logorske vatre. Odeven u odelo od jelenske kože, čučao je pored vatre i nešto kuvao, a njegov konj je pasao, sapet nedaleko odatle. Imao je dugu kosu, u pojasu revolver, a na kamen kraj njega bila je prislonjena teškokalibarska puška.

Holidej doviknu.

– Hej, vi tamo!

Ne okrećući se, čovek kratko odvrati. – Zdravo.

Holidej je imao utisak kao da čovek zna da je on već izvesno vreme tu.

– Dođite – pozvao ga je nepoznati, okrenuo se i osmehnuo. – Kafa je skoro gotova.

Dok krenu ka vatri s puškom u levoj ruci, pazeći da mu desna bude stalno u blizini kolta. – Lepo miriše – primeti, dok je nepoznati upravo skidao lonče s vatre.

– Pa mora lepo da miriše – odvrati ovaj – kad sam stavio u vodu dovoljno kafe i svega ostalog što može zadovoljiti i najprobirljiviji ukus. – Osmehnuo se još jednom i Dok opazi da je mlađi nego što bi se po prosedoj kosi i bradi moglo zaključiti. Imao je najviše četrdeset godina. – Ja sam Ned Sterling – predstavio se.

– Džon Holidej – odvrati Džordžijanac.

Sterling žmirnu, kao da se nečega priseća i u očima mu zaiskri plamičak dubljeg zanimanja. Činilo se da će nešto upitati, ali on samo uze lončić, napuni ga toplim napitkom i pruži ga Doku. Nije čak ni zapitao zašto se njegov gost krišom privukao logoru.

Holidej, međutim odmahnu rukom.

– Uzmite to sebi – reče. – Ja idem da dovedem svog konja.

– U redu – složi se Sterling. Posmatrajući čoveka koji se lakim korakom udaljio, zaključio je kako je to opasna zverčica, ali mu nije ličio na nekog ko je u bekstvu. Pre mu je ličio na čoveka koji nekoga goni.

Holidej se ubrzo vratio i izvinjavajući se, odmahnuo rukom. – Oprostite što sam se onako prišunjao.

Sterling se pogladi po bradi. – U ovim predelima isplati se biti oprezan. Svuda može vrebati opasnost. A vi, izgleda, nekoga gonite?

– Da, ali kako ste pogodili?

– Samo sam naslutio, mister Holideje. – Dodirnuo se prstom po nosu. – Kada čovek živi usamljen u ovim predelima, onda mu njuh i instinkt postanu izoštre ni kao u zveri. – Pokazao je neodređeno prema severu. – Imam tamo malu kolibu, živim tamo sam s još par poludivljih mačaka.

Džordžijanac klimnu s razumevanjem glavom. Nije bilo neobično naići na čoveka koji je iz nekog razloga okrenuo leđa gradovima i ljudima. Pa i on živi u izvesnom smislu tako, usamljeno!

Sterling nastavi spokojno. – Ovde me niko ne uznemirava. I to mi se dopada. – Kapci su mu bili pali napola tako da je odavao utisak sanjivog stvorenja.

Gledajući ga, Doku se učinilo da je to čovek koji je našao jezik pomirenja sa svetom. Srećan je, iako to možda ne zna. Srčuci kafu, upita – Jeste li u poslednja dva-tri dana приметili nekoga? – Iako se trudio da to zvuči onako uzgred, Sterling je osetio da je iza toga stajao jak razlog.

– Možda – odgovorio je.

Holidej oseti uzbuđenje. – Jeste ili niste?

– Zavisi – sa Sterlingovog lica nije se moglo ništa pročitati. – Jeste li vi policajac, Holideje?

– Ni govora. Ja nisam šerif i tražim četvoricu ljudi...– a onda, da ga Sterling ne bi pogrešno razumeo da je lovac na glave, ukratko mu je ispričao šta se desilo.

Sterling je, slušajući priču, s vremena na vreme klimnuo glavom. Kada je Holidej začutao, on s glasom punim simpatije i saosećanja reče. – Bili ste zle sreće... ali ste ipak srećniji od one žene koja je izgubila muža. Da, Holideje, video sam ih.

– Kada?

– Juče popodne. Malo južnije odavde. Jahali su punom brzinom.

– Imate li neku ideju gde su se mogli uputiti?

– Znate isto koliko i ja. Kao i većina ljudi u ovom kraju, i ja sam čuo za „Hartmanovu bandu“. Pre izvesnog vremena otišao sam u grad da nabavim namir-

nice, pa sam tada kupio i sve moguće novine.

– U kom ste gradu bili?

– U gradiću Bentonvil. Nekada je to bio veliki zlatni rudnik s naseljem kraj sebe, ali je kasnije propao. Sada se tamo uglavnom seče drvo za gradu.

– Na licu mu se ukaza izraz ojađenosti.

– Neće proći još dugo, a brda će ostati potpuno gola.

– Koliko je to daleko odavde?

– Dvadesetak milja. Možda će i banditi tamo svratiti – slegnuo je neodređeno ramenima.

Holidej isprazni svoje lonče. – Onda će biti bolje da krenem. Hvala vam na kafi i...

– Bilo mi je zadovoljstvo – prekide ga ljubazno Sterling.

Uzjahavši, Holidej zapita.

– Kuda se ide za taj Bentonvil?

– Pođite prema jugu. Vidite li onaj visoki planinski prolaz?

Holidej pođe pogledom za Sterlingovim pruženim prstom.

– Da.

– Prođite prolaz, nastavite pravo napred i naići ćete na široku klisuru. Pođite klisurom i posle otprilike pet milja naići ćete na otvorenu preriju i pašnjake. U preriji ćete naći put koji će vas nepogrešivo odvesti u grad.

Holidej klimnu glavom.

– Hvala još jednom.

Poterao je konja u kas i posle pola časa stigao do planinskog prolaza. Zaustavio je zelenka i sedeći u sedlu stao da predahne i razmisli. Sa razdaljine od nekoliko milja video se jasno pramen

dima od Sterlingove vatre. Dok prinese ruku obodu šešira u znak pozdrava, pa pojaha dalje.

Od tog trenutka nije se mogao oteći utisku da ga neko prati. Šesto čulo mu je stalno davalo signale i od toga ga počеше podilaziti žmarci. Konačno, dok je jahao kroz gustu šumu, on odluči da proveriti da li to šesto čulo zbija s njim šalu. Sjahao je, vezao zelenka za jedno drvo i vratio se putem kojim je došao. Posle pređenih dve-tri stotine metara kleknuo je u senku jednog bora.

Prošao je skoro ceo čas. Bilo je već kasno popodne i iznenađujuće hladno za to doba godine. Još je više Dok bio iznenađen kada je opazio da njegovim tragom jaše ni manje ni više nego Din Beri, očiju uprtih u tlo pred sobom. Kada se mladić sasvim približio, Holidej iziđe iz zaklona.

– Dosta si daleko od kuće, Dine – reče nehajno. – Tražiš li zalutala goveda?

– Do vraga! – uzviknu Beri i ruka mu se ukoči na dršci kolta. – Ne, ne tražim stoku – reče, sabravši se.

– Šta onda tražiš ovde?

– Pomislio sam da će vam biti potrebna pomoć, mister Holideje.

– Pogrešno si mislio. Okreni konja i vrati se.

Beri tvrdoglavo odmahnu glavom.

– Neću.

Ne želeći da se prepire s mladićem, Džordžijanac raširi ruke. – Baš si uporan.

– Neću vam smetati. Uostalom, umem da pucam.

Vrlo je vešto potegao revolver, imajući u vidu da je sedeo u sedlu. Opalio je i na tridesetak metara odatle pogodio jednu šišarku.

Džordžijanac ga iznenađeno pogleda.
– Dobar si, zaista dobar... Na takve kao što si ti ne nailazi se svakoga dana.

Beri porumene. Pohvala iz Dokovih usta bila mu je najdragoceniji poklon.

– Nisi dosad učestvovao u nekom okršaju? – upita ga Dok.

– Nisam – odmahnu Beri glavom.

– Možda ćeš imati za to prilike pre nego što se nadaš. A ja ću, čim budemo naišli na pogodno mesto, isprobati ovu pušku. Nisam stigao dosad, jer sam žurio i nisam hteo da izgubim trag.

Krenuli su zajedno dalje i posle dvadesetak minuta šuma se prorredila, onda su izašli na otvorenu preriju, ograničenu u daljini ogradom od bodljikave žice...

– Za danas je dosta – reče Dok silazeći s konja.

Beri lako skoči na zemlju. – Koliko daleko može biti taj grad? – upita.

– Možda nešto više od desetak milja, ali dok bismo prešli to rastojanje bila bi već uveliko noć, a ja ne volim da u nepoznato mesto ulazim suviše kasno.

– Onda da podignemo logor?

– Da. Sutra ćemo nastaviti put.

Dok je mladi Beri ložio vatru i vezivao konje, Dok se posvetio svojoj pušci. Ispalio je nekoliko metaka i konstatovao da je oružje dovoljno precizno. To mu je bilo veoma važno, jer od preciznosti oružja ovde na Zapadu često zavisi život.

* * *

Bentonvil ugnezdio se stidljivo u jednoj uzanoj dolini. Kao i mnogi drugi gradovi ovde, sastojao se od građevina načinjenih od dasaka i brvana, koje su imale lažne fasade, kako bi izgledale lepše nego što stvarno jesu.

Iste večeri kada je Holidej probao svoju pušku, Hartman i njegova banda nalazili su se za šankom u salunu „Zlatna žica”.

Prispeli su u grad malo pre podneva i od tada su se uporno nalivali obilnim količinama pića, koje ih je ozbiljno uhvatilo, pa su se ranije namere Alana Hartmana da posle nekoliko ispijenih čašica napuste grad raspršile u ugodnoj izmaglici od odličnog uvoznog brendija.

U opštem prijatnom raspoloženju Tornton prvi glasno reče. – Ne moramo žuriti, Alane. I sutra je dan.

Hartman klimnu glavom u znak da se slaže. – Tako je. Jedna noć u gradu dobro će nam doći posle svega što smo preturili preko glave.

– Života mi, tako je! – nasmeja se Brus Orton, koji je tačno isplanirao kako će provesti većinu sati koji su stajali pred njim.

Rodni se osmehnuo, prinoseći punu čašu ustima. Od svega na svetu on je najviše voleo dobru kapljicu.

Naručili su još jednu turu pića. Onda Hartman reče.

– Ovde bar nema čuvara zakona zbog koga bi trebalo da brinemo.

Tornton klimnu glavom. Čuli su da je gradski šerif umro kratko vreme posle njihovog zadnjeg boravka u Bentonvilu.

Tačnije rečeno, bio je ubijen i čini se da niko nije bio preterano zainteresovan da preuzme njegov posao, što je ljudima Hartmanovog kova savršeno odgovaralo.

– Možda bismo mogli, pre nego što odemo, da obavimo ovde neki poslić – predloži Orton, preteći pogledom jednu mladu ženu koja se kretala između stolova.

– Ne – odbi Hartman. – Suviše smo blizu našeg skrovišta.

– Tako je – složi se Tornton. – Pametnije je da ovde ni u šta ne zabadamo nos.

Sada je ona devojka stigla do njih. Mogla je imati osamnaest–devetnaest godina. Koža joj je bila glatka i mlečno bela, a na obrazima naziralo se slabo rumenilo. Osmehivala se izazovno. – Hoćete li vi, momci, dugo ostati u gradu?

– Dovoljno dugo – odvrati Orton, gledajući je pravo u oči.

– Imaš li možda sestru? – upita je Tornton, videvši da devojka ima oči samo za Brusa, koji joj je po godinama bio bliži.

Kratko se nasmejala i otkrila dva niza divnih, belih zuba. Onda se nagnula do Ortonovog ramena, pri čemu joj se otkrio duboki, zamamljujući izrez na grudima. Rodni je iskolačio oči i zgrabivši čašu, kao da se teši, sasuo sve u grlo.

Hartman se glasno nasmeja. – Ne bi trebalo da takvu predstavu priređujete starijem čoveku kao što je on, gospođice. Siguran sam da ne bi izdržao još jednom takav prizor.

Svi su se nasmejali, pa i devojka.

– Pokazaću vam ja ko je Rodni! – banditov glas bio je skoro piskav. – Koliko? – upitao je iznenađenu devojku.

Onda je duboko uzdahnula. – Mislim da ste me pogrešno shvatili. Moja majka je vlasnik ovog hotela i saluna.

Orton nije krio ogromno iznenađenje. – Ali mi smo mislili... ovaj...

– Nije važno šta ste mislili – odvrati devojka, smeškajući se. – Ja sam htela da vam poželim dobrodošlicu u grad.

Hartman skide šešir. – Ja sam rančer iz Misisipija, mis. Na putu smo za Midlend Siti, gde nameravamo da kupimo stoku za priplod. Ostaćemo u gradu samo noćas. – Tu laž izgovorio je glatko i mirno kao da će posle toga odmah otići na ispovest.

– Pretpostavila sam da ste stočari – reče devojka. – Jeste li već negde rezervisali sobe za noć?

– Još ne – vođa bande se najljubaznije osmehnuo.

– Pa, onda biste možda želeli da noć provedete ovde, mister...

– Oprostite, još se nisam predstavio. Ja sam Garner Horn – reče Hartman. Pokretom glave pokaza ka Torntonu.

– Ovo je Lorn Bening. – Onda pogled Rodnija. – To je Arč Hant, a ono – pokaza prstom na Ortona – on je zgodni, mladi Taj Larč.

Svaki od trojice bandita odmah je urezao u pamćenje svoje novo ime. To je bila njihova stara igra.

Devojka se ponovo nasmešila. – Ja sam Seli Kinkej. Idem da vidim da li moja majka ima dovoljno soba za vas.

– Znala je da ima, ali je to namerno prećutala, jer nije htela da kod gostiju ostavi utisak kako poslovi ne idu dobro. A nisu išli. Od kako je u rudniku nestalo zlata, oni su jedva sastavljali kraj s krajem i sada su se nadali da će logori goroseća, koji su kao gljive nicali u brdima, doneti makar malu promenu nabolje.

Kada su ostali sami, Hartman progovori.

– Mislim da bismo sada trebalo da se dogovorimo za dalje. Povratak u Ford Raker je sutra ujutru. Od ovog časa bi trebalo da prekinemo s pićem, jer inače nećemo biti u stanju da ustanemo. Jasno, momci?

– Što se mene tiče, jeste – složi se Orton. Imao je predosećaj da će mu ova noć ostati duboko urezana u pamćenje.

Hartman naglo ustade i odgurnu stolicu. – Ja idem malo da prošetam i udahnem svežeg vazduha.

– I ja ću – pridruži mu se Tornton.

Rodni ostade da sedi, tmurnoga lica. Pošto nije bio zainteresovan za druga zadovoljstva, računao je da će te noći pijančiti do besvesti. Ali Hartman ipak zna najbolje. Skrovište im je bilo skoro dva dana jahanja odátle, što je suviše za mamurnog čoveka.

Hartman i Tornton su upravo hteli da pođu kada se Seli Kinkej vratila i obavestila ih da imaju dovoljno soba za sve njih.

– Odlično – vođa bande klimnu glavom i pokaza palcem na Brusa Ortona. – On će upisati naša imena u knjigu gostiju, pa ćete zatim njemu pokazati sobe.

– Uzeo je bisage s naslona stolice i prebacio ih preko ramena.

– Naravno – devojka se osmehnu Ortonu, koji joj uzvрати.

– Jesmo li rezervisali i mesto za večeru? – upita Hartman.

– Pa, pretpostavljala sam da ćete tu večerati i već sam rekla da pripreme sto. Večera je u pola sedam.

– Odlično. – Hartman i Tornton izadoše iz saluna, dok su Seli Kinkej i Brus Orton, čavrljajući kao stari prijatelji, izašli u hotelsko predvorje. Pošto je Orton upisao njihova lažna imena u veliku knjigu gostiju, Seli ga je dodirnula po mišici. Na licu joj je blistao izraz lukave pohlepe, kome je mladi bandit jedva mogao da odgonetne značenje.

– Želite li da vam pokažem vaše sobe? – upitala je Seli Ortona i osmehnula se portiru, koji brzo skrenu pogled, pomislivši kako je kćerka misis Kinkej uvek ista kada se u hotelu pojavi usamljen, zgodan mlad čovek. Jedva je čekala da stavi šapu na njega što za njen moral nije baš bilo pohvalno.

Bandit i devojka potrčaše uz stepenice. Kada su stigli u hodnik ona pokaza. – Vaša je soba na desnoj strani, na kraju hodnika, Taj.

On na to odvrati. – Možeš me zvati Brus, važi? To mi je nadimak.

Ona otvori vrata sobe broj osam. – Stigli smo, Brus.

Soba je bila mala i skromno nameštena: krevet, mali umivaonik s lavorom, ubrus prebačen preko šipke i malo ogledalo na zidu. To je bilo sve.

Orton se osvrnu za sobom kada je čuo da su se vrata zatvorila i kroz glavu mu sinu da na ono što želi možda neće morati da čeka do noći. Devojčin gladan pogled mu je to potvrđivao i on se raširenih ruku ustremi na nju.

* * *

Hartman i Tornton su za to vreme šetali trotoarom nekoliko blokova kuće dalje od hotela. Vreme je bilo znatno hladnije nego što bi se moglo očekivati. Vođa bande prvi prekinu ćutanje.

– Može čak pasti i sneg.

Tornton se namršti. – Znaš da bi se moglo desiti da budeš u pravu. Samo bi nam još to trebalo! – Mrzeo je da putuje po snegu ne samo zbog hladnoće nego i iz mnogih drugih razloga.

Kao da čita kompanjonove misli, Hartman nastavi.

– Bez obzira na sve, mi sutra ujutru putujemo.

– U redu – reče Tornton.

– Dosta smo se šetali – zaključa Hartman. – Hajdemo da se operemo.

– Da, mogli bismo. Pitam se je li Brus do sada obavio ono što je naumio.

Hartman neodređeno slegnu ramenima: – To me ne bi iznenadilo. Ona cura mi i liči na neku uspaljenicu. – Promuklo se nasmejao.

Tornton mu se glasno pridruži, a onda odjednom zastade.

Hartman se začuđeno okrenu i na njegovom licu opazi neki čudan izraz.

– Šta je? U čemu je stvar?

– Ne znam, Alane.

– Mogao si mi dati i neki bolji odgovor.

– Zaista ne znam... Čuj, jesi li ti ikada imao osećaj da će sve odjednom poći naopako? Znaš, ono kad čovek sluti da će mu sreća odjednom okrenuti leđa? – Stojao je s veoma uznemirenim izrazom na licu.

– Da, mislim da sma jednom ili dvaput tako nešto osetio, ali to je kratko trajalo. – Hartman lupi Torntona po ramenu. – Bilo pa prošlo! Zaboravi na to! Ono što ti večeras treba je jedna vrela, temperamentna žena.

Tornton je, međutim, i dalje bio zabrinut i nastavio je da vrti glavom. – Najčudniji osećaj, koji sam ikada imao – rekao je. Onda je naglo zgrabio Hartmana za ruku i čvrsto je stegao. – Čuj, pakujmo se i pođimo!

– Sada?

– Da, odmah sada!

– Ne, Torntone – Hartmanov glas bio je oštar kao sečivo. – Proći će to, Hajdemo, dobra večera odagnaće nam neprijatno raspoloženje. – Uhvatio je kompanjona pod ruku i pokušao da ga povede. Ali Tornton se oslobodio Hartmanovog stiska i nastavio da ga ubeđuje. – Taj osećaj... to je neko predskazanje...

– Predskazanje! – Hartman se namršti, nezadovoljan zbog slabosti partnera. – Čoveče, do đavola, ti si izgubio svaki smisao za realno! – rekao je i pošao.

Ali Tornton se nije dao pokolebati. Ostao je na mestu i odjednom rekao.

– Ja odlazim!

Hartman sleže ramenima. – Ako baš hoćeš, ti slobodno pođi.

– I hoću. – Prevukao je nadlanicom preko usana. Nikada u životu nije bio

tako preplašen kao sada. Iako nije imao ama baš nikakvog razloga ni povoda za brigu, sem one nagonske slutnje da im je sreća na izmaku.

– Bolje bi bilo da prvo pojedеш nešto toplo – posavetova ga Hartman, pokušavajući da ga smiri.

Tornton shvati da je Hartmanov predlog razuman. – U redu, večeraću – prihvati.

Ćuteći, vratili su se do hotela. Hartman je bio zanesen u misli zbog Torntonovog neobičnog držanja. Pitao se kako je moguće da se ovaj tako pokolebao. Tornton je hodao smrknut, podrhtavajući što od hladnoće, što od unutrašnjeg nespokojsstva. Jesu li to duhovi njegove prošlosti došli da zgrabe i kazne za sve što je počinio?

* * *

U rane jutarnje sate počeo je da pada sneg i ubrzo je tlo bilo prekriveno belim ćilimom debelim nekoliko santimetara. Holidej i Beri su se probudili od hladnoće i pošto im mala logorska vatra nije vratila osećaj udobnosti i topline, osedlali su konje i spremili se da pođu.

– Do đavola s tim snegom – mrmljao je Holidej.

– Baš je čudno da sneg padne u ovo doba godine, zar ne? – progundao je Beri.

– Jeste, čudno je, ali u ovim brdima čovek uvek može očekivati najgore.

– Holidej pljesnu svog konja po sapima. – Jedan stari lovac pričao mi je kako je u ovim brdima jednog leta pao sneg debeo pola metra. S obzirom na to, ovo i nije tako začuđujuće.

– Ako je tako, onda ste u pravu.

– Jesi li spreman? – upita Dok.

Beri klimnu glavom.

– Spreman kao i uvek!

Dok se osmehnu mladom čoveku. Od njega će, pomisli, zaista jednom biti pravi Džordžijanac i uz malo sreće možda će postati i veliki rančer. Ko zna?

– Hajdemo! – pozvao ga je i vinuo se u sedlo.

* * *

Kada su se prvi zraci dolazećeg dana kroz kapke na prozorima probili u sobu Brus Orton se probudio i osetio meko, nago Selino telo čvrsto priljubljeno uz njegovo. Iako još sanjiv, osetio je kako mu to prija, imati pored sebe nešto svoje, nežno, mekano i toplo. Ostao je da leži nepomično, uljuljkan tom prijatnošću, puštajući da mu se, nakon dubokog, zdravog sna, čula malo po malo probude. Onda se setio kako je Tornton odjednom sinoć odjahao čudno raspoložen i pitao se kako je uopšte moguće da neko zapadne u raspoloženje toliko suprotno njegovom.

Sali se promeškollila i šćućurivši se još jače uz njega, otvorila sanjive, plave oči. Izgledala je lepa, sveža i rumena.

– Zdravo – oslovi je Orton.

– Zdravo – odgovorila je devojka sanjivo. – Bilo bi bolje da odem u svoju sobu pre nego što moja majka ustane.

– Ne žuriš se valjda, baš toliko, je li? – Brus Orton je provukao ruku ispod njenog tela i, obgrlivši je, privukao je sebi.

Ona se zasmejala tihim, grlenim smehom, u kome je bio tako snažan prizvuk čulnosti da je Ortonu zastao dah.

– Gospode Bože, pa ti si zaista nešto posebno! – izustio je.

Mogla mu je na to odgovoriti da su joj to do sada svi njeni momci rekli, ali nije. Taj podatak iz svoje prošlosti zadržala je za sebe.

U susednoj sobi Alan Hartman je začuo škripanje krevetskih opruga i osmehnuo se na te dobro poznate mu ljubavne zvuke. Pomislio je kako će Brusu dobro činiti ako se pre odlaska iz grada dobro istutnji i izmori.

Onda se i njegove misli okrenuše na čudno Torntonovo ponašanje.

Nikada ne bi ni pomislio da bi Tornton mogao biti takav, zbunjen, nesiguran u sebe, kolebljiv i uplašen. Ali neka. Za nekoliko dana on će se već povratiti. Doći će sebi. Postaće onaj stari.

Pre njegovog polaska dogovorili su se da se nađu u skrovištu, podseti se vođa bande i razmišljajući i dalje o tome, ustade iz kreveta i priđe prozoru. Staklo je bilo zamagljeno, što je značilo da je napolju hladno. Digao je prozorsko okno i ugledao snežni prekrivač.

Lice mu se smračilo. Nezadovoljan onim što je video, pomislio je da se Tornton možda zaustaviti u jednoj od onih koliba, na koje su naišli pri svom dolasku, jer je do teško prohodnog Ford Rakeru trebalo preći više od dvadeset milja, a onda još jednom skrenuti na istok. Po ovoj hladnoći to putovanje neće Torntonu biti prijatno.

Vrativši se u krevet, Hartman je počeo da zavija svoju prvu jutarnju cigaretu. Dok je to radio, čuo je s druge strane zida devojkino dahtanje.

– Srećan mladi kućkin sin – promrmljao je za sebe, setivši se izrabljene stare prostitutke s kojom je on proveo deo prethodne noći. Ni ona, a niti jedna druga u poslednjih dosta godina nije bila ni približiti Dženi Šeldrik. Šta poslednjih godina? Trgao se. Dženi je bila najbolja žena koju je ikada imao!

* * *

Na oko devet milja daleko od grada, dosta blizu glavnog puta koji je vodio prema severu, nalazila se jedna stara koliba od dasaka, koja je nekada služila kao sklonište za kauboje koji bi u tom kraju čuvali goveda sa nekog od bližnjih rančeva. Iz grubo izgrađenog dimnjaka od nepečene cigle uzdizao se pramen dima. Ispod jedne nastrešnice stajala je sivkasta kobila. Čovek koji je prošle noći dojahao na njoj do te brvnare nije imao nikakve dokumente kojima bi mogao dokazati da je njen zakoniti vlasnik. Bio je to Tornton, koji je unutra, u kolibi, sedeo pored vatre i grejao ruke na plamenu koji je veselo poigravao. Još uvek je bio tmuran i neraspoložen.

Kada je napustio grad nije mu bilo teško da prati put duboko izbrazdan točkovima, ali kasnije je počeo padati sneg. Nije bio previše jak, ali je bio dovoljno gust da te tragove pokrije. Zato je Tornton, kada je pred sobom ugledao snegom oblepljenu siluetu kolibe, odlučio da će biti najbolje ako se tu zaustavi.

Posle sna i odmora koji je on doneo, iščezlo je nešto od Torntonovog crnog raspoloženja i zloslutnih strahovanja. Sada je bio nešto smireniji i bilo mu je

čak teško da zamisli sebe u onakvom raspoloženju u kakvom je bio sinoć. Pitao se kako se to uopšte dogodilo da postane tako uznemiren.

– Mora biti da sam omekšao – govorio je sam sebi. Nikakvo čudo nije bilo što su ga Alan i ostala dvojica iz bande tako čudno gledali. Pitao se jesu li i ostali napustili grad kao što su planirali, odmah posle doručka. Pretpostavljao je da jesu. Ali ako je i tako, on ih neće čekati u ovoj kolibi. Produžiće put. Bolje da bude sam sa svojim mislima nego da se suoči sa njihovim začuđenim pogledima ili, čak, eventualno bude prinuđen da odgovara na njihova pitanja.

Začuvši udaljeno frktanje konja, Tornton potisnu misli koje su ga zaokupljale i vrati se u stvarnost. Ustao je sa svog mesta i izvadiвши kolt ispod debele jakne od ovčijeg krzna, prišao vratima.

Povukao je rezu i sasvim malo ih odškrinuo.

Spolja se začuo povik.

– Hej, vi tamo, u kolibi!

Tornton je provirio kroz vrata i ugleđao dvojicu konjanika koji su se zaustavili na nekih dvadesetak metara daleko od vrata. Bili su ogrnuti kišnim kabanicama, a ispod kabanice dobro utopljeni. Šešire su duboko natukli na čelo.

– Šta hoćete? – odvezao se Tornton.

Konjanik s desne strane ga zapita.

– Je li ovo put za Bentonvil, prijatelju?

Bandit se malo opustio i otvorio vrata, mada je i dalje držao kolt u ruci.

– Jeste – odgovorio je. – Do grada imate još nekoliko časova jahanja i...

Začutao je u pola rečenice, jer je čovek koji je to pitanje postavio u tom trenutku palcem odigao šešir s čela, tako da je otkrio lice.

– Zdravo, Torntone – oslovio ga je Dok Holidej ledenim glasom.

U tom trenutku sve jučerašnje crne slutnje i strahovanja ponovo su preplavili Torntona i kada je, reagujući spontano i mahinalno na otelotvorenje onoga što je još maločas smatrao svojom fatamorganom, potegao revolver, ličio je na zbunjenog čoveka, na nešto što nije bilo ni nalik na onog hladnokrvnog, pribranog revolveraša koji je iz dobrog broja okršaja i dvoboja izašao kao pobednik.

Reagovao je dosta brzo, ali smušeno i bez ciljanja.

Dokove reakcije bile su brze i precizne, kao i uvek. Desna ruka mu je otkrila kraj kišnog ogrtača i, oslobodivši dršku revolvera, on je munjevito potegao svoj kolt. Levom rukom je istovremeno trgao vođice svog konja, jer je primetio da je Tornton uperio revolver prema njemu.

Dva pucnja su odjeknula i slila se u jedan.

Holidej je čuo kad je tane iz Torntonovog pištolja zviznulo pored njegovog uha i proseklo hladan vazduh tamo gde se delić sekunde ranije nelazila Holidejeva glava. No Dokov metak je pogodio! Video je kako se kuršum zario u Torntona i kako ga je odbacio nazad u kolibu.

Bandit je ispustio revolver na sneg i Dok je znao da Tornton više neće ustati sa tla.

Skočivši iz sedla na zemlju, Holidej nije opazio zaprepašćen izraz Berijevo

lica. Ne obraćajući pažnju na svog mladog pratioca, Holidej je nahrupio kroz otvorena vrata u kolibu i tamo zatekao pogođenog revolveraša, koji je ležao na pođu, pritiskajući obema rukama grudi. Između zgrčenih prstiju slivala se krv.

Holidej je vrhom čizme okrenuo Torntona na leđa. Iako ranjen, bandit je mogao potegnuti skriveni pištolj, ukoliko ga je, naravno, imao. Ali Torntonu više nije bilo do toga, jer je umirao.

– Ti... huljo... ti, kučkin sine... – glas bandita je podrhtavao od mržnje.

Džordžijanac klimnu glavom, prihvatajući to kao normalan izliv besa.

– Gde su ostali? – upita.

Upinjući se da govori, Tornton je uspeo nekako da prokrklja.

– Misliš da ću ti reći?

– Ne smeta – odvrati mu Dok. – Iona-ko ću ih naći.

U tom je u kolibu ušao i Beri i zastao odmah iza Holideja. Pre ovoga nikada nije video čoveka na samrti.

Uverivši se kako više ne mora zazirati od Torntona, Holidej se okrenuo mladiću.

– Loš način da se okonča život, zar ne, Dine?

Talas bola preplavio je bandita i ovaj je prostenjao.

– I ti ćeš tako završiti, Holideje!

Sklopio je oči i telo mu se počelo grčiti i podrhtavati kao da izvodi neku sablasnu, avetinjsku igru. Zatim se naglo umirio.

Izašli su iz kolibe i Beri je postavio pitanje koje se vrzmalo i po Holidejevoj glavi.

– Otkuda to da smo ga ovde našli samog?

Holidej slegnu ramenima.

– Kaži mi da ti kažem! S tim ljudima čovek nikada nije siguran, ali lako je moguće da su se nešto sporečkali.

– Udahnuo je kroz zube hladan, oštar vazduh. – Treblao bi da pogledam šta je nosio sa sobom.

Rekavši to, vratio se nazad u kolibu, s pomešanim osećanjem gađenja i ljutine. Ali i to se moralo obaviti. Morao je videti je li Tornton sa sobom nosio nešto od njegovih stvari.

U Torntonovim bisagama našao je dve hiljade dvesta pedeset dolara i svoju srebrnu tabakeru. Presrećan što je opet u njegovim rukama, Dok ju je otvorio, ali je konstatovao da je prazna. Bandit je popušio sve njegove fine cigare.

Stavio je tabakeru u džep zajedno s nađenim novcem.

– To je verovatno njegov deo opljačkannog novca. – Biće muke da utvrdimo šta je od toga moje, a šta od ostalih žrtava – rekao je Beriju koji nikada nije video toliko novca na gomili.

Mladić ga upita.

– Šta nameravate da učinite s tim novcem?

– Još uvek ne znam. Možda ću zadržati svojih hiljadu dolara, a ostatak predati šerifu u gradu. Vidiš, Beri, taj novac je prljav, proklet. On na neki način čoveku donosi nesreću ma koliko da se onaj, koji ga krade i otima, tome ne nada.

– Vi zaista verujete u to?

– Da, potpuno. A sada bolje da pođemo. Preporučujem ti da budeš oprezan.

Može se desiti da na daljem putu do grada naletimo i na ostale.

– Mislite da bi se to moglo desiti?

– Nisam siguran, ali slutim da ostali ne mogu biti daleko.

Rekavši to, Holidej je prikupio vođice svog konja i malo kasnije dva konjanika su se uputila prema gradu, ostavljajući u plitkom snegu tragove svojih konja.

Kao što je Dok i slutio, u Bentonvilu ih je očekivao obračun.

* * *

U rudarskom gradu bilo je već skoro osam časova ujutro i restoran saluna „Zlatna žica” počeo je da se prazni.

Trojica bandita sedeli su za jednim stolom i završavali s ispijanjem kafe.

Zlovoljnog izgleda lica, Orton je procedio.

– Baš je to prava beda kad čovek pomisli da mora na put po ovakvom vremenu, Alane. Zar ne bi bilo bolje da ostanemo pod toplim krovom još jedan dan i noć?

Sada se i Rodni javio.

– Mislim da je Orton u pravu. Vreme bi moralo brzo da se prolepša s obzirom da je leto još uvek, bar kalendarski!

– Krećemo kao što je dogovoreno i neću da se o tome više raspravlja – prekide ih autoritativno Hartman. – Sem toga... – obratio se direktno Ortonu – ti si se malo previše zagrejao za tu devojku, zar ne?

– Šta i ako jesam? Do đavola, nema prava da me za to osuđuješ! To je moja privatna stvar!

Hartman se samo osmehnuo i primečio.

– Ne bi trebalo da imaš previše zablude o njoj, moj mladiću. Da nisi naišao ti, ona bi našla nekog drugog ko nosi pantalone. Je li tako, Rodni?

Rodni potvrdi klimanjem glave. Za njega je postojala samo jedna strast: viski. I tu je znao da pravi razliku. A što se tiče žena, one su, po njegovom mišljenju, sve dolazile u istu kategoriju. To je i rekao.

– Žene... pa one su sve iste! To sam iskusio. Žele te samo onda kad osete da imaš novca i kada mogu od tebe nešto da izvuku.

– Ostaćemo ovde, u gradu, još nekoliko sati – odluči sada Hartman, zaključivši da ipak treba učiniti neki ustupak Ortonovoj usijanoj glavi. – Možda će se danas vreme malo prolepšati. Prema tome, ako nešto nameravaš, gledaj da to vreme iskoristiš što bolje možeš, Bruse, jer ćemo posle toga sigurno otići.

Orton se zadovoljno osmehnuo.

– Da znaš da hoću!

Rekavši to, udaljio se žurnim korakom.

– Mladi uspaljeni tupan – promrmlja Rodni.

Hartman ga pogleda i pomisli: „Zlovoljna stara huljo! I ti bi bio isti takav da si mlad, zgodan i temperamentan.” Ništa od toga nije izgovorio glasno. Rekao je samo.

– Za jedan ili dva sata pripremi konje za put, Rodni!

– Ne brini!

Hartman odgurnu stolicu i ustade.

– Treba da završim još nekoliko stvarčica. Videćemo se.

– Videćemo se – ponovo Rodni kao odjek.

Hartman se iz saluna uputi u svoju sobu i ispod kreveta izvadi skrivene, naduvene bisage. U njima se nalazio njegov deo novca od pljačke banke i novca otetog od Holideja. Prebrojao ga je tek toliko da bi se uverio kako ga niko nije dirao. Sve je bilo na broju. Dok je zakopčavao remen na bisagama, na licu mu je lebdeo zadovoljan osmeh. Spustio je bisage pored kreveta, legao obučen na krevet i zapalio cigaretu. Malo kasnije čuo je Ortona i njegovu prijateljicu kako se kikoću u susednoj sobi.

Uživaj, mladiću, uživaj što više, pomislio je. Život ne traje dugo, a uživanje još kraće od njega.

* * *

Kada su Dok Holidej i Din Beri ugledali razbacane zgrade predgrađa Bentonvila sneg je već skoro sasvim prestao da pada. Bledo sunce se s mukom probijalo kroz guste, tmaste oblake, ali se u vazduhu već osećao nagoveštaj da se lepo vreme vraća.

Zategli su vođice i Dok reče.

– Odjaši u grad, Dine i raspitaj se za bandu. Najpre pokušaj u gradskoj štali.

Mladić klimnu glavom.

– Vi ćete me ovde čekati? – upita.

– Hoću.

– U redu.

Rekavši to, Din Beri odjaha.

Holidej je sjahao s konja i koračajući okolo počeo da maše rukama i lupka se

po prsima i bedrima. Trebalo je iz organizma isterati nahvatanu hladnoću. Smarao je razumnim rešenjem to što je mladog Berija poslao da u grad odjaše sam. Jer da je i on pošao s mladićem, moglo bi se desiti da ga neki od trojice bandita primeti.

Din Beri je brzo saznao da u gradu postoji samo jedna štala. Sjahao je pred njom i vezao svog konja za prečku koja je služila kao privezište.

Vlasnik štale zatekao je kako s izrazom dosade na licu sedi na jednom sanduku.

– Šta mogu da učinim za tebe, mladiću? – upita ga ovaj.

Beri je usput već smislio šta da ga prvo pita i to i učini.

– Tražim posao – odgovori. – Znate li gde bih ga mogao naći?

Vlasnik štale se počeo prstom po vrhu brade.

– Ne bih znao da ti kažem – reče polako. Pogled mu se zadržao na Berijevom nisko pripasanom revolveru. – Sem ukoliko nisi zainteresovan za posao šerifa. – Izrekavši to, štalar se zakikotao. – Ali ipak mislim da si suviše mlad za to. – Izraz lica mu se odjednom promeni. Više nije delovao nezainteresovano i kao da mu više nije bilo dosadno. Bilo mu je očito zanimljivo da razgovara s ljudima, naročito ako se radilo o došljacima.

Beri je, naravno, zapazio tu štalarevu promenu raspoloženja i spremno prihvatio njegovu zainteresovanost za razgovor.

– Moje je ime Din Beri – predstavio se.

– Ja sam Viliam Krejg, sinko. Drago mi je što smo se upoznali.

Začutao je, a onda ustao i pružio mršavu preplanulu ruku, koju je Beri prihvatio i protresao.

– Ovaj grad mi izgleda malo mrtav, zar ne? – primetio je.

Krejg klimnu glavom.

– Jeste, na žalost. Istina, nekada je to bio grad pun života, ali ta su vremena davno prošla. Retko kada navrati poneki putnik, kao i sada. – Načinio je kiselice. – Čoveku se naprosto smuči od gledanja istih faca, ako znaš šta hoću da kažem?

– Da, razumem. Čujte, ja sam upravo došao sa juga. I video sam trag nekih konja koji su išli u ovom smeru.

– To mora da je trag onih stočara iz Misisipija. Neki nezgodni ljudi, svi nekako opasni i smrknuti. Jedan od njih je odjednom usred noći odjahao. Ta budala me je probudila iz najtvrđeg sna.

Beri samo što nije poskočio od oduševljenja. Ostala trojica su, dakle, još uvek u gradu.

U tom trenutku Krejg je ugledao jednog od tih tobožnjih stočara, koji je ušao na vrata štale. Kako ono beše njegovo ime, mučio se da se priseti. Ah, da, Arč Hant.

– Dobro jutro, mister Hant – pozdravio ga je.

Rodni, jer to je bio on, samo je promumlao.

– Mi uskoro odlazimo.

Krejg se obrati Beriju.

– Možda bih i znao da ti kažem za neki posao, ako nisi previše izbirljiv.

Beri se trudio da izgleda što uverljivije kada se potapšao po ugnutom trbuhu.

– Prazan stomak ne trpi izbirljivost – rekao je.

Krejg se glasno nasmejao i udaljio se da dovede konje.

Rodni je letimičnim pogledom odmerio Berija i odmah ga otpisao kao nepoznatog i nezanimljivog tipa. No, dok je on prilazio sedlima poredanim preko grede u štali, mladić se krišom išunjao napole i pojahao svog konja.

Vrativši se, vlasnik štale je primetio da njegovog sagovornika više nema i začuđeno je nabrao obrve.

– Čudno – izustio je, pogledavši prema izlazu.

– Šta je čudno? – upita ga Rodni, nameštajući sedlo na leđa jednog od konja.

– Čudan je ovaj mladić. Najpre je rekao da traži posao, a onda je otišao.

– Ljudi u njegovim godinama nisu ozbiljno zainteresovani da rade – konstatovao je Rodni.

– Izgleda da je tako – potvrdi Krejg i istog trenutka zaboravi na Berija.

* * *

Kada se Din Beri vratio tamo gde je ostavio Holideja, ovaj je pušio cigaretu zavijenu od rezervnog duvana. Po izrazu na Berijevom licu odmah je zaključio da je mladić našao one koje su tražili.

– Još uvek su u gradu – izvestio ga je Beri uzbuđeno.

Hitnuvši kažiprstom cigaretu u sneg, gde se ona šišteći ugasila, Holidej ga samo kratko upita.

– Jesi li siguran?

– Video sam onog malog, zdepastog, za koga rekoste se zove Rodni.

– Gde? – nestrpljivo ga prekide Dok.

– U gradskoj štali. Došao je po konje, jer se spremaju da napuste grad, mister Holideje.

– Vraga će ga napustiti – odvrati Holidej i pojaha konja. – Jesi li možda video i nekog od ostalih?

– Nisam.

– Onda hajdemo pravo do gradske štale pre nego što odu!

Poterao je zelenka u oštar trk. Beri se uputio za njim, ne znajući pouzdano da li mu to krv brže struji u žilama zbog brzog jahanja ili zbog uzbuđenja.

U jedinom trenutku Holidej je malo usporio trk svoga konja i Beri izbi ispred njega.

– Ovuda! – doviknuo je i skrenuo u jednu široku ulicu, koja ih je odvela nekih stotinak metara od gradske štale, ispred koje se Rodni upravo penjao na konja.

Vlasnik štale Krejg pružio je Rodniju vođice druga dva konja i u tom trenutku je ugledao dvojicu konjanika koji su se punom brzinom približavali.

Konjanike je primetio i Rodni i na njegovom licu se ukaza izraz zaprepašćenja. Istovremeno se mašio za revolver. Ali dok je izvukao oružje i pokušao da nanišani, Holidejev zelenko je naleteo na njegovog konja. Revolver u Rodnijevoj ruci je planuo i tane je zviznulo pre-

ko Dokovog ramena, jer se ovaj iz sedla bacio na bandita i svom ga snagom gurnuo glavom u grudi.

Rodni je leđima tresnuo o snegom pokriveno tle i od težine napadačevog tela, koji je pao preko njega, iz njegovih pluća začu se stenjanje. Uhvaćeni u koštac, njih dvojica su se počeli valjati po zemlji.

Krejg je dograbio vođice konja i povukao.

– Šta se to događa?

Beri je hitro skočio iz sedla.

– Videćete – dobacio mu je kratko, gledajući kako Džordžijanac stiska Rodnija za vrat kao lovački pas divljač.

– U... udavićeš me – zavapio je Rodni, gušeći se.

– Učiniću ti još nešto mnogo gore ako ne kažeš sve što znaš – odvrati Holidej i proprati svoje reči sa dva žestoka udarca od kojih se Rodni skoro onesvestio.

– Jasno?

Krejg je prišao i povukao Holideja.

– Čekajte malo...

– Nazad! – naredi Beri i u ruci mu ble-snu revolver.

– Nema potrebe za tim – Krejg skloni šake sa Holidejevih ramena.

– Onda mi nemojte davati razloga za to.

– Budite sigurni da neću – štalar se skoro zagrcnuo.

Holidej popusti stisak svojih ruku.

– Govori! Gde su ostali? – upita Rodnija.

– U hotelu.

– Kojem hotelu?

Rodni se nećkao, ali ga prestraši ledeni blesak Dokovih očiju.

– U „Zlatnoj žici” – reče.

– Hoće li oni doći ovamo ili ćeš ti povesti...

– Ja treba da odvedem konje tamo.

– Čujte – uzbuni se štarar. – Šta se to ovde događa?

Holidej se okrete prema njemu i oštro upita.

– Imate li u štali jednog snažnog ponija?

– Imam. Pripada stočaru iz Misisipija koji se zove...

– Taj konj je moj, prijatelju, a ovaj pacov, koga držim za gušu je član bande Alana Hartmana. Shvatate li sada u čemu je stvar?

– Hoćete da kažete...

Kreig začuđeno počeo da vrti glavom.

Holidej izvuče nož iz Rodnjevog pojasa. Zatim je još više popustio stisak ruku i rekao.

– Radi ono što ti kažem, rugobo, i možda ćeš završiti u zatvoru umesto na vešalima.

Rodni poslušno klimnu glavom – Kako vi kažete, mister Holideje.

– Vidim, zapamtio si moje ime. – Ustao je i povukao i Rodnija za sobom. – Evo šta treba da uradiš...

* * *

Alan Hartman je još uvek ležao na krevetu u svojoj sobi, razmišljajući kako je već vreme da se Rodni pojavi i skoro u istom trenutku na vratima se začulo energično kucanje.

– Ko je? – upita, izvadi revolver iz futrole i polako zape obarač.

– Donosim poruku vašeg prijatelja, mister Hartmane – začu se neki sasvim mlad glas.

Hartman siđe s kreveta i malo odškriču vrata. Pred njim je stajao dečacić od desetak godina i tutnuo Hartmanu ceduljicu u ruku. Onda je šmugnuo. Hartman zatvori vrata i pročitao.

„Alane, iz nekih razloga tvoj konj nije dobro. Najbolje bi bilo da dođeš i sam vidiš. Rodni.“

Hartmanovim licem ovlada zabrinutost. Šarac je bio fina, izdržljiva životinja i posle nekoliko dana jahanja vođa bande ga je i zavoleo što je kod njega bila velika retkost. Uzeo je bisage i drugu opremu i izašao iz sobe. Pred Ortonovim vratima je zastao i pokucao.

– Brus!

– Jesi li to ti, Alane? – Glas mladog bandita delovao je pospano.

– Da, ja sam. Čuj, moj konj iz nekih razloga nije u redu.

– Šta mu je?

– Ne znam... Rodni mi je poslao ceduljicu. Idem napred da vidim šta je. Naći ćeš me u gradskoj štali.

– Važi, sad ću ja!

– Ponesi sa sobom svoju opremu. Vreme je da napustimo Bentonvil.

Brus Orton je pogledao Sali i duboko uzdahnio.

– Bilo mi je zaista lepo, medena. Toliko lepo da ti to ne mogu opisati. Mislim da ću morati opet da dođem da te posetim.

– Kad god zaželiš. – Poljubila ga je strasno još jednom, a onda je ustala i brzo se obukla, pa oprezno odškrinula vrata i šmugnula u hodnik.

Orton pogleda prazan krevet pored sebe i odjednom shvati da mu je dosta praznih kreveta. Pade mu na pamet da se više ne vraća u njihovo skrovište. Nije više imao šta tamo da traži. Reći će to Alanu kad ga bude video u štali.

* * *

A tamo su Holidej i Beri očekivali da se pojave preostala dvojica bandita. Atmosfera je bila napeta. Vezan i začepjenih usta, Rodni se nalazio u jednom boksu za konje van domašaja pogleda onoga ko bi unutra ušao. Vlasnik štale Krejg radio je nešto u jednom uglu i pravio se da je sasvim obuzet svojim poslom. Dok Holidej mu je, u stvari, naredio šta mora da čini i videvši prethodno tog čoveka ozbiljnog lica i hladnih sivopлавih očiju u akciji, smatrao je da je najpametnije da se povinuje njegovom naređenju.

Jedan konj u boksu počeo je da cupka, a drugi je njisnuo. Holidejev Mig je stajao miran, uhranjen i dobro istimaren.

– Neko dolazi! – reče Beri, stojeći pored velikih ulaznih vrata.

– Skloni se da te ne vide! Brzo! – opomenu ga Dok.

Okrenuvši se brzo kao zmija, Beri šmugnu u jedan prazan boks.

Dok Holidej mu pribranim glasom dobaci.

– Zapamti da je Hartman moj!

Trenutak kasnije na vratima se pojavio Alan Hartman s bisagama prebačenim preko levog ramena i s karabinom u naručju desne ruke. Zastao je sekundu–dve na ulazu jer je u štali vladala polutama i nije mogao ništa da vidi. No kad su mu se oči navikle na polumrak, ugledao je jednog čoveka odevenog u dugačak ogrtač, koji je stajao na drugom kraju štale. Taj čovek mu čvrsto, odlučnim glasom reče.

– Ni makac, Hartmane! Odbaci oružje!

Shvativši da je upao u klopku, vođa bandita je za trenutak zastao, jer je začuo slab šum na desnoj strani. Krajičkom oka ugledao je nešto što je ličilo na ljudsku glavu kako izviruje iznad ograde jednog boksa. Banditova reakcija je bila zadivljujuće brza i smišljena. Okrenuo se u magnovenju, ispalivši istovremeno metak iz puške, a zatim je skočio u stranu, kleknuo na koleno i ispalio drugi hitac na čoveka na drugom kraju štale. U istom trenutku shvatio je da je taj hitac otišao u vetar. Zatim se Holidej bacio u zaklon iza jedne drvene pregrade, a vlasnik štale je kao lasica munjevito šmugnuo na zadnja vrata.

Čučeci, Hartman se sakrio iza jedne gomile naslaganih vreća s kukuruzom. Kroz tu barijeru nijedno tane ga nije moglo pogoditi i za trenutak se osećao sasvim sigurnim. Mozak mu je istovremeno grozničavo radi. Bio je u klopci, to je već znao, ali ko su bili ljudi koji su ga u klopku namamili? Čuvari zakona? Lovci na ucenjene? Ma ko bio, Hartman je sigurno znao da je pogodio onog jed-

nog u pregradi za konje. U tom trenutku do njega je dopro tvrd i odlučan glas.

– Nema ti bekstva odavde, Hartmane!
Hartman pokuša da dobije u vremenu.
– Možda nema...

Da li je preostao samo onaj jedan čovek u dnu štale? Ako jeste, onda su šanse za spas bile dosta velike. Jedan na jednog – s tim se Hartman često hvatao u koštac.

– U stvari nisam rekao istinu – začuo se opet onaj glas, sada s prizvukom cinizma i želje da muči protivnika. – Imaš jedan izlaz: da odbaciš oružje i da se predaš, pa će o tvojoj sudbini odlučiti sud i porota. Ako ne... – Nepoznati je začutao, a onda dodao. – Znaš li ko sam ja?

– Zar bi trebalo da znam?

Hartman je sada razmišljao o Brusu. Verovatno je čuo pucnje u štali i doći će mu u pomoć.

– Taj idijanski poni na kome si jahao... moj je.

– Dok Holidej? – sinu konačno vođi bande.

– Baš ja, Hartmane. I da te obavestim: Tornton je mrtav. Nije hteo da se preda.

U tom trenutku Hartmanu kao da odjeknuše reči koje je Tornton pre odlaska izgovorio: „Možda nam je sreća okrenula leđa”. Da li je i njemu sreća okrenula leđa? I gde je Rodni? No sve to sada nije bilo naročito važno. Važno je bilo samo ukloniti Holideja s puta.

Dok se malo pomerio kako bi pogledao kroz uzani otvor između dve daske na ogradi. Znao je gde je Hartman... iza

vreća s kukuruzom. A Beri? Holideju se nije sviđalo što se mladić više ne čuje.

Igra koju su sada on i Hartman igrali bila je, kako su obojica dobro znali, igra strpljenja i živaca i onaj koji se prvi umori, iz te će igre izaći mrtav. Valjalo je samo izdržati.

Oko gradske štale se u međuvremenu okupila prilična gomila ljudi, ali svi su se držali na pristojnom odstojanju i izvirivali iz zaklona iza uglova kuća, buradi za vodu i drugih predmeta koji su ih štitali od zalutalih kuršuma. Vlasnik štale je u međuvremenu obelodanio ko se nalazi unutra i novost o tome proširila se gradom kao prerijski požar.

U štali se nalazila „Hartmanova banda”. A protiv njih dva hrabra, vrlo hrabra čoveka.

U međuvremenu, Brus Orton je stigao iza gradske štale i stajao je šćućuren iza jednih pokvarenih kola. Unutra se desilo nešto nepredviđeno i to loše, ali uprkos tome on nije mogao pobeći. Hartman je otišao u gradsku štalu da uzme konje i sada se nalazio unutra, možda mrtav. I on će ući u štalu. Ustao je, ne obraćajući pažnju na posmatračke koji su ga nemo pratili pogledom. Neka ih đavo nosi! Nije ga se ticalo šta oni misle niti šta se u gradu događa. Brinulo ga je samo ko je to u štali pripremio klopku Hartmanu.

* * *

A unutra, u štali, čekanje je iz trenutka u trenutak postajalo sve neizdržljivije i za Holideja i za Hartmana. Konačno je bandit progovorio.

– Brus tvrdi da vrlo dobro barataš revolverom, Holideje.

– Prilično.

– Dovoljno dobro da me pobediš?

U Hartmanovom glasu osećao se podsmeh.

– Pretpostavljam.

Bandit je sada u mislima odmerio mogućnosti koje pred njim stoje i predložio.

– Dokaži to, Holideje!

Bio je sasvim siguran da ga može pobediti i pored toga što je Džordžijanac bio čuven po brzini i veštini s koltom.

Holidej je razmišljao o tome što je Hartman predložio. Hoće li biti dovoljno brz da pobedi prevejanog razbojnika? Ovaj je bio nesumnjivo brži od Torntona. Razumno bi, dakle, bilo ne rizikovati, nego ostati u zaklonu i pustiti da vreme radi za njega. Hartman će kad tad morati da krene s mrtve tačke, jer će se u međuvremenu i građani organizovati i sprečiti ga da pobjegne. Ali, da li je on mogao dopustiti da drugi biju njegovu bitku?

– Dakle? – nasmeja se bandit promuklo. – Možda ipak nisi toliko hrabar.

– Njegova strela pogodila je cilj.

– U redu, Hartmane, ti i ja.

Hartman je duboko udahnuo kroz zube i slab smešak pojavio mu se na usnama kad je sa sebe zbacio krzneni kaput.

Holidej je takođe odbacio svoj dugački ogrtač. Zatim su obojica izašli iz zaklona. – Reci kad si spreman – progovori Dok.

Holidejevo samopouzdanje nije pokolebalo Hartmana. Široko se osmehnuo,

ugledavši Brusa Ortona, koji se pojavio iza Holideja, ali sjaj njegovih očiju nije odao njegovo zadovoljstvo. Obojica su skoro istovremeno krenuli u akciji, munjevitim pokretima, skoro nevidljivim za oko. Holidej je čuo onaj karakteristični metalni zvuk zapinjanja obarača iza sebe, ali to nije omelo njegov pokret. Kada mu je kolt poskočio u ruci video je kako je Hartman poleteo unazad kao da ga je neka velika opruga privukla sebi. Dok se okrenu na petama spreman da opali na četvrtog člana bande.

Kada je video da su Hartman i Holidej potegli revolvare, Orton je za trenutak zadržao prst na obaraču, uveren da će Hartman ubiti Holideja. Ali desilo se suprotno i pošto se Dok u okretanju malo pomerio u stranu, Orton je morao da cev revolvera pomeri za nekoliko santimetara. Za tu korekciju bio mu je potreban samo delić sekunde i po njegovom trijumfalnom licu Dok shvati da ga od smrti deli samo treptaj oka.

Ali u tom trenutku odjeknu pucanj i kratak crvenožućkasti blesak prosvetli polutamu štale. Holidej vide kako se Orton zateturio unazad, osetivši topao dah banditovog metka pored uha.

Okrenuvši se, ugledao je Dina Berija kako izlazi iz jedne pregrade za konje. Mladićevo lice bilo je umrljano krvlju. Holidej mu pritrča.

– Dine! Živ si!

Beri je nadlanicom obrisao oči i pri tom pokretu Holidej ugleda široku krvavu brazgotinu u blizini mladićeve leve

slepočnice. Hartman ipak nije sasvim promašio.

– Živ sam, kao što vidite – potvrdi Beri.

Holidej ga dograbi za ramena i prodr-musa.

– Sve je završeno. Pobili smo, vi-diš?

Beri je samo klimnuo glavom. Onda je osetio da mu se pred očima magli i pao je na kolena. Dok ga je pridržao i po-stavio da se osloni na ogradu. Onda je otišao do mesta gde je ležao Hartman. Začudo, ovaj je još bio živ i svestan.

– Brz si – izustio je. – Vrlo... brzo...

Onda je sklopio oči.

Dok je kratko vreme zurio u njega. Onda je podigao s tla njegove bisage i otvorio ih. I bez brojanja procenio je da se tu nalazi ostatak opljačkanog novca.

U tom trenutku u štalu je ušao njen vlasnik i Beri je ustao.

– Je li sve završeno? – upita Krejg s izrazom mučnine.

– Da, završeno je – odgovori Holidej.

– Postoji li u gradu banka?

– Jeste, postoji. To je Transkont banka i njen direktor je mister Džeferson.

– Hoćete li ga pozvati?

– Naravno. Odmah!

Holidej priđe svom Migu i potapša ga po vratu.

– Kako si, stari prijatelju?

Snažna plemenita životinja prepozna-la je svog gospodara po glasu i mirisu i počeo ga gurati u grudi vlažnom njuš-kom.

– Baš dobar konj – rekao je Beri pri-lazeći. U njegovoj glavi još se nije for-

mirala jasna svest o tome da je ubio čo-veka. To neobično osećanje obuzeće ga tek kasnije, kada bude sasvim pribran i sposoban da razmišlja.

– Da, dobar je – odgovorio mu je Dok, osećajući kako ga obuzima nesavladiv umor. Želeo je da se što pre domogne dobre čaše brendija i postelje.

Uskoro se u štali pojavio direktor ban-ke i Holidej mu je ukratko ispričao sve o pljački, gonjenju bandita i, konačno, o završetku koji je ovaj i sam video. Za-tim je zamolio Džefersona da preuzme odgovornost za ono što je preostalo od novca opljačkanog u Grejsevilu, a ovaj je se zadovoljstvom tu obavezu preuzeo. Na kraju je Holidej upitao.

– Pretpostavljam da u gradu, kao što je ovaj, postoji hotel u kome se može dobro jesti, piti i prespavati?

Agent kompanije klimnu glavom.

– Pokazaću vam ga, mister Holideje.

– Hvala vam na tome. – Dok se obrati Beriju. – Ti se pobrini za konje, Dine, a posle mi se pridruži.

Pre nego što je izašao iz štale, Dok je letimice prešao pogledom po telima Hartmana i Ortona, a onda se zadržao na Rodniju, koga su u međuvremenu do-čepala dvojica članova gradskog veća.

– Pa, mislim da smo ovde završili po-sao – rekao je – i da smo zaslužili kra-tak odmor.

Izašao je na vedar, prohladan dan i odmah osetio kako umor čili iz njega. Čvrstim korakom hodao je pored direk-tora banke. Znao je već šta će, pošto se odmori, učiniti.

* * *

Sunce je grejalo predeo prijatnom toplotom kada se Dženi Šeldrik vraćala na svoj ranč posle nekoliko dana provedenih u gradu. Dok je vozila kola putem koje je vodio prema rančerskoj kući bila je radosna što niko u gradu nije hteo da kupi ranč. Ona ga je sada osećala kao svoj dom.

Ali ako je već trebalo da ostane, kako će uspeti da vodi ranč i da ga sačuva? Za to će joj biti potrebni i dobri, sposobni ljudi i novac, a ni jedno ni drugo nije bilo lako naći.

Tu je, naravno, bio Din. On je obećao da će se vratiti, ali kako je mogla računati na to kada se pokazalo da je u životu sve tako neizvesno? U ovom trenutku on je možda već bio mrtav, a isto tako i onaj markantni i ozbiljni čovek, iako očito avanturista, Džon Holidej.

Zaustavila je kola pred kućom i vezavši konja za prečku, ušla unutra. Odlučila je da kasnije ispregne konja i odvede ga u štalu, jer je tog trenutka osećala neutoljivu glad. Po prvi put posle one stravične noći osetila je potrebu za hranom.

Pripremajući jelo počela je da razmišlja o svom mrtvom mužu. On bi u svakom slučaju želeo da ona počne novi život i da ne tuguje za njim. Ukoliko bi mu se nešto desilo, umeo je da joj govori, ona bi morala da ga prežali i da se ponovo uda. To je bila njegova želja. Sada, posle svega i sama je bila svesna da se život mora nastaviti svojim tokom. Nije mogla živeti u prošlosti i od prošlosti. Jer ništa se nije moglo promeniti, bez

obzira da li se odgiralo juče ili pre hiljadu godina. No, da li će se ponovo udati? To zaista nije znala. Džoš je bio tako dobar čovek i toliko ju je voleo...

Ali kako da izdrži večito sama?

Malo kasnije začula je topot konjskih kopita. Uzela je s police pušku i ubacivši metak u cev prišla vratima. Zatim je spustila cev puške.

– Dine! – povikala je, presrećna što ponovo vidi tog dragog mladića.

– Helo, misis Šeldrik – pozdravio ju je Din Beri, skočivši na zemlju. – Izvukli smo se!

Ženin pogled sada kliznu ka Doku Holideju.

– Nisam očekivala da ću vas ponovo videti, mister Holideje – rekla je.

Dok dodirnu prstima obod šešira.

– Nisam ni ja, misis Šeldrik. – Pokretom glave pokazao je na zelenka kojeg je vodio za sobom. – Doveo sam vam nazad vašeg konja... sa sedlom, naravno.

– Niste morali, rekla sam vam.

– Mislim da ipak jesam – osmehivao se Dok.

Dženi ga je pogledala u oči. Sem tih zagonetnih i dubokih očiju sve ostalo na Holideju bilo je drugačije nego kad ga je prvi put videla. Sada je bio čist, obrijan, u besprekornom novom odelu, s košuljom i mašnom, boje vina. Izgledao je mlađi i... zašto ne? Mnogo lepši i privlačniji.

– Sjašite i uđite – pozvala ga je.

– Hvala.

Dok sjaha. Kada su on i Beri ušli, vlasnica ranča ih je dočekala rečima.

– Stigli ste u pravi čas. Baš sam name-
ravala da pripremim nešto za jelo.

– Samo nastavite – složio se Dok. – Mi
vas nećemo ometati.

– A meni će biti prijatnije da ručam u
društvu.

– Pa...– htjede da odgovori Holidej, ali
ga Din Beri preduhitri.

– I nama će prijati ručak, misis Šel-
drik. Nismo ništa jeli od sinoć.

– Onda ćemo to srediti – osmehnula se
žena. – Dine, tvoja je obaveza da staviš
vodu za kafu. Hoćeš li?

– Naravno, misis Šeldrik – potvrdio je
mladić, smeškajući se na Holideja koji je
jedva uspeo da odvoji pogled od Dženi.
Za nekoliko dana, koliko je nije video,
na njoj se dogodila vidna promena. Iako
je pri njihovom prvom susretu izgleda-
la izmučena, očajna, a senka smrti joj
se videla na licu, Dok je primetio da je
Dženi lepa žena. Sada su joj oči svetlu-
cale, u obrazima strujala je krv i iz nje
je zračio život, stvaran opipljiv. Bila je
oličenje zdrave i životne ženske lepote.

* * *

Pošto su ručali, Holidej je zapalio ci-
garetu i zapodenuo razgovor.

– Šta ste odlučili? Ostajete ili odlazi-
te? Din mi je, naime, rekao kako name-
ravate da prodate ranč.

Dženi je zamišljeno odgovorila.

– U prvom trenutku sam zaista name-
ravala da ga prodam. Ali s prodajom ne
ide lako. Sada mislim da je tako i bolje,
jer sam zavolela ovo mesto i ovu kuću.
Uostalom, ona je moj dom. Ja drugoga
nemam.

– Shvatam – primeti Dok.

Din Beri je odbio dim i saopštio.

– Idem da malo prošetam. Noge su mi
odrvenele od jahanja, a sem toga, imam
i nekog posla. Za ovih nekoliko dana do-
sta se toga nakupilo.

– Imaš ti posla i ovde – predočila mu je
Dženi Šeldrik.

Beri se nasmeja.

– Znam, ali taj posao će me ionako sa-
čekati!

Ne objašnjavajući ništa dalje, izašao je
i ostavio ih same.

Kada su se vrata za njim zatvorila na-
stala je tišina. Zavaljen u stolici, Dok
je pušio i pogledom pratio oblačić du-
vanskog dima, koji su se u nepravilnim
krugovima dizali prema tavanici. Pred
sobom je video svoju lepu domaćicu i
odjednom naslutio da kraj ove njegove
životne epizode ima veze s njom. Proči-
stio je grlo i upitao.

– Kakvi su vaši dalji planovi, misis
Šeldrik?

Dženi se već spremila da počne skla-
njati posuđe kad ju je zateklo njegovo
pitanje – Planovi? – začutala je na tre-
nutak. – U stvari, ja i nemam nekih pla-
nova. Znam samo da ću ostati ovde i da
ću morati dugo i mučno da se borim, a
da li ću uspeti, ne znam... Ne zavisi sve
od mene.

– Znam. Uvek nešto zavisi i od dru-
gih.

– U ovom slučaju od drugih zavisi više.
Problem je u tome što moram naći no-
vac. Dok to ne rešim biće teško.

– Koliko teško?

– Pa kad već pitate, mogu vam reći da kroz tri meseca dospeva otplata duga. Ako ne nađem novac, ranč će biti prodat u bescenje.

– Koliko iznosi otplata?

– Pet stotina dolara... možda malo više. Eto, sada shvatate moj problem, mister Holideje.

Holidej je razmišljao. Imao je u bisagama dolare, koje je vratio od Hartmanove bande. Šta mu je taj novac značio? Dobio ga je na kocki, a moglo se desiti i da ga ne povрати. Pogledao je Dženi Šeldrik i rešio da ga podeli s njom. Osmehnuo se:

– Šta biste rekli na to ako bih vam ja dao taj novac, misis Šeldrik?

Dženi se trгла.

– Vi? Ne znam... zašto... i... Kako? Nemam da vam ponudim nikakvu garanciju da ću vam ga uskoro vratiti... čak ni da ću vam ga uopšte vratiti.

– Garancija ste vi.. i vaše dobro srce, misis Šeldrik. Vi ste meni pomogli. Dali ste mi konja, je li tako? I to na poverenje. Da ga nisam dobio nikada ne bih uspeo da povratim svoj novac. Zar nije normalno da vam sada uzvratim uslugu?

Dženi Šeldrik ga je netremice gledala. U njenim očima ogledali su se neverica, čuđenje i nada, a kada je shvatila da čo-

vek pred njom misli ozbiljno, njeno se lice ozarilo.

– Mister Holideje – rekla je tiho – za mene je zaista bio srećan taj dan kada ste vi došli na ranč. Biću vaš večiti dužnik.

* * *

Tri dana kasnije Dok Holidej je jahao uz brežuljak udaljen pola milje od ranča Dženi Šeldrik. Jahao je prema Bentonvilu, odmoran, svež i zadovoljan.

Stigavši na vrh brežuljka, zastao je i okrenuvši se, mahnuo rukom.

Dženi Šeldrik mu je otpozdravila sa verande rančerske kuće.

Krenuvši dalje, Dok se u mislima vratio na ono što se te noći zbilo. Ili je to možda bio samo san?

Bilo kako bilo, taj san je bio daleko lepši od noćne more koja ga je godina-ma progonila. Zbilja, jašući sve dalje beskrajnim prostranstvom Zapada, nije bio siguran da li je zaista grlio Dženi i da li su njeni vatreni poljupci bili san ili java? Ne, njene tople, vlažne usne i baršunasto glatko telo koje se te noći pripijalo uz njega ipak ne mogu biti privid i plod fantazije. Njeni zagrljaji bili su suviše čvrsti da bi ih mogao pripisati maštarijama.

Nošen tim novim podstrekom za ostatak svog života, poterao je konja u trk.

KRAJ

MARKETPRINT

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Tolstojeva 24

ISSN 0353-0000

